

มุงโตเกียว :

ร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนา และทัศนศึกษา

นำเรื่อง

ผู้เขียนได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น คือ วันอนุสรณ์พระนิพพานของพระพุทธศากย牟尼 และวันครบรอบวันถึงแก่กรรมของพระนิชิเรน ระหว่างวันที่ 9-17 ตุลาคม พ.ศ. 2533 โดยริชโซโคเซอิโก ซึ่งเป็นองค์กรศาสนาฆราวาส เป็นผู้จัด และสาขาของริชโซโคเซอิโกในกรุงเทพมหานคร เป็นผู้จัดคนไทยและญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งจากประเทศไทยไปร่วมกิจกรรมในครั้งนี้

สำหรับริชโซโคเซอิโก เป็นองค์กรพุทธศาสนิกชน ได้ก่อตั้งขึ้นโดยนายนิคเคียว นิวาโน และนางเมียวโกะ นากานูมะ มีความมุ่งหมายในการก่อตั้งเพื่อช่วยเหลือประชาชนให้เป็นอิสระพ้นจากความทุกข์ และช่วยสร้างสันติสุขในโลก โดยคำสอนของพระสูตรสังฆธรรมปูลณจาริกสูตร มีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงโตเกียว มีสมาชิกประมาณ 5.4 ล้านคน และ 222 สาขาทั่วประเทศญี่ปุ่น และ 4 สาขาในต่างประเทศ

กรุงเทพมหานคร-โตเกียว

ในการเดินทางไปร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาครั้งนี้ มีผู้เดินทางจากประเทศไทย 31 คน โดยออกเดินทางจากประเทศไทยเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2533 คุณเคโกะซึ่งเป็นตัวแทนของริโซโซโกเซอิโกสาขาในกรุงเทพฯ นัดให้พวกเราไปพร้อมกันที่ดอนเมืองเวลา 19.15 น. เครื่องบิน JL 718 จะออกเดินทางเวลา 22.15 น. กว่าพร้อมกัน และได้ขึ้นเครื่องบินเกือบ 4 ทุ่ม มีคนไทยที่เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นเที่ยวนี้มากพอสมควร เข้าใจว่าไปทำงานก็มี ไปศึกษาต่อก็มี ไปดูงานก็มี ไปร่วมกิจกรรมต่างๆ ก็มี และอีกส่วนหนึ่งคงเป็นผู้นอภพยพก็ได้ เครื่องบินเริ่มบินเมื่อเวลาประมาณ 22.50 น. และได้รับแจกอาหารค่ำซึ่งมีหลายอย่าง เมื่อเวลาเกือบ 6 ทุ่ม หลังรับประทานอาหารค่ำแล้วก็พักผ่อนกัน

พอตื่นขึ้นมาประมาณตี 3 ของวันใหม่ คือ วันที่ 9 ตุลาคม 2533 มองออกไปทางหน้าต่างด้านตะวันออก เห็นท้องฟ้าสีแดง เพราะใกล้สว่างแล้ว จนกระทั่งตี 4 ก็สว่างเต็มที่ เครื่องบินก็บินอยู่เหนือประเทศญี่ปุ่น (เวลาในประเทศญี่ปุ่น ก็คือ 6 โมงเช้า) เครื่องบินแตะพื้นสนามบินนาริตะ ประเทศญี่ปุ่น เมื่อเวลา 6.23 น. ที่สนามบินมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของริโซโซโก-เซอิโกมารอรับขึ้นรถ BUS เพื่อเดินทางไปยังหอพักของริโซโซโกเซอิโกในกรุงโตเกียว

ถนนในกรุงโตเกียว

รถ BUS ออกจากสนามบินนาริตะเวลา 7.33 น. ผ่าน 2 ข้างถนนที่มีต้นไม้เขียวชอุ่ม บางคอนมีภูเขาเตี้ยๆ บางคอนเป็นที่ราบปลูกข้าวได้ บางคอนเป็นทางด่วน เมื่อเข้าตัวเมืองก็เห็นตึกรามสูงใหญ่มากมาย ผ่านเข้าอุโมงค์หลายแห่ง บางแห่งก็ยาวมาก และยังผ่านถนน 2 ชั้น และ 3 ชั้น บ่อยๆ สำหรับถนน 2 ชั้น บางคอนมีผนังซีเมนต์สูงประมาณ 3 เมตรกันเข้าใจว่าคงจะป้องกันเสียงรบกวนบ้านเรือนตามริมถนนนั่นเอง ขณะรถ BUS ผ่านไปตามถนน และคิดไฟแดงตามสี่แยก มองเห็นคนขับรถยนต์ส่วนตัว

ใช้เข็มขัดรัดตัวกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งแตกต่างจากของไทยเรายังใช้กันน้อยมาก เวลาเกิดอุบัติเหตุคนขับรถยนต์ของไทยจึงเสียชีวิตกันมาก อย่างไรก็ตาม ถ้าเปรียบเทียบอุบัติเหตุบนท้องถนน จะพบว่าในกรุงเทพมหานครมีมากกว่าในกรุงโตเกียว ผู้เขียนนั่งรถยนต์ในกรุงโตเกียวหลายครั้ง พบรถยนต์ถูกชนเพียงคันเดียว แต่ถ้านั่งรถยนต์ในกรุงเทพมหานครจะพบรถยนต์ รถจักรยานยนต์ชนกันทุกวัน มีอยู่อย่างหนึ่งก็คือ คนขับรถยนต์ชาวญี่ปุ่นสูบบุหรี่จะขับรถกันมากกว่าของไทย เข้าใจว่าเขายังไม่รณรงค์เรื่องการเลิกสูบบุหรี่กัน แต่ของไทยเรารณรงค์กันมาก จึงพบคนขับรถสูบบุหรี่กันน้อยลง

ห้องพักของริโซโคเซอิโก

รถ BUS มาถึงห้องพักของริโซโคเซอิโกเมื่อเวลา 9.05 น. เขาจัดห้องพักให้เราที่ชั้น 3 รวม 5 ห้องด้วยกัน (ห้องพักมีทั้งหมด 8 ชั้น) เป็นห้องของผู้ชาย 2 ห้อง ผู้หญิง 3 ห้อง ผู้ชายพักกันห้องละ 5 คน (อันที่จริงห้องหนึ่งพักได้ถึง 10 คน เพราะมีตู้เก็บของให้ 10 ตู้) มีห้องเล็กเก็บที่นอนหมอน และผ้าห่ม มีโทรทัศน์ให้ดูได้ถึง 4 ทุ่ม พวกเรามีเวลา 1 ชั่วโมงเศษเพื่อจัดข้าวของในห้องพัก และรับประทานอาหารเช้า ซึ่งทางริโซโคเซอิโกแจกนมบั้ง นมกล่อง และน้ำชาเขียวให้

ปฐมนิเทศ

เวลา 10.32 น. พวกเราได้ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้น 8 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดเพื่อเข้าห้องประชุม และรับการปฐมนิเทศจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของริโซโคเซอิโก โดยมีคนไทยชื่อณมลเป็นล่าม (คุณณมลเดินทางมาประเทศญี่ปุ่นเพื่อเรียนปริญญาโทและปริญญาเอกทางพุทธศาสนา เมื่ออยู่ประเทศไทยเคยเป็นเจ้าหน้าที่ของวัดพระธรรมกายด้วย)

เรื่องที่ปฐมนิเทศก็คือ กำหนดการย่อๆ ระหว่างวันนี้ (9 ตุลาคม 2533) ถึงวันที่ 17 ตุลาคม 2533 ว่าทางริโซโคเซอิโกได้จัดกิจกรรมให้เราทำอะไรบ้าง เช่น พาเข้าชมสถานที่ของริโซโคเซอิโก ร่วมกิจกรรมที่ศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ฟังคำบรรยาย พาเที่ยววัดสินีย์แลนด์ พาเที่ยวโตเกียวทาวเวอร์

และวัดอาซากุซ่า เยี่ยมสาขาของริโซโคเซอิโกที่ต่างจังหวัด และเยี่ยมชมบ้านของสมาชิกริโซโคเซอิโก ร่วมขบวนแห่งของริโซโคเซอิโกในวันที่ 12 ตุลาคม และมีวันอิสระอยู่ 1 วัน คือ วันที่ 16 ตุลาคม ให้พวกเราเที่ยวชมโตเกียวกันเอง รุ่งขึ้นก็เดินทางกลับ

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณสุโนดะ เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของริโซโคเซอิโกได้ปฐมนิเทศ คือ ข้อเสนอการพักในห้องพักนี้ เช่น มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศคอยประสานงานให้พวกเราที่ชั้น 2 การรับประทานอาหารมีห้องอาหารที่ชั้น 2 เช่นกัน ส่วนห้องอาบน้ำอยู่ที่ชั้น 1 ให้อาบน้ำได้เฉพาะตอนเย็นเวลา 18.00-22.00 น. และมีน้ำพุอุ่นให้ลงไปแช่น้ำอุ่นได้ด้วย แต่ต้องอาบน้ำฟอกสบู่ล้างตัวให้สะอาดก่อนจึงค่อยลงไปแช่น้ำอุ่นได้ และที่ชั้น 1 มีเครื่องซักผ้า เครื่องอบผ้าให้แห้งฟรีอีกด้วย เวลาห้องพักปิด คือ 22.00 น. และเวลานอน 22.00 น. เช่นกัน

จากนั้นคุณโอกาดะ หัวหน้าฝ่ายต่างประเทศของริโซโคเซอิโกได้กล่าวต้อนรับพวกเรา และแนะนำให้รู้จักสำนักงานใหญ่ ซึ่งมีศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ เป็นเสมือนโบสถ์ เพื่อให้สมาชิกมาไหว้พระพุทธรูปและทำพิธีทางศาสนา และพวกเราจะได้ไปชมในตอนบ่าย ใกล้เคียง กับศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ยังมีศาลาฟุมอน เป็นตึกอเนกประสงค์ ซึ่งใช้ในการประชุมได้ และมีตึกอำนวยการ ศาลารับรอง และตึกโคเซอิ เป็นต้น สำนักงานใหญ่ของริโซโคเซอิโกนี้ ได้สร้างมาแล้ว 50 ปีเศษ จึงอยากให้พวกเราได้ศึกษาที่สำนักงานใหญ่ และสาขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

สวดมนต์ก่อนและหลังรับประทานอาหาร

หลังจากปฐมนิเทศแล้ว เวลา 12.00 น. ถึงเวลารับประทานอาหารกลางวันห้องอาหารชั้น 2 ก่อนเข้าห้องอาหารมีอ่างล้างมือให้พวกเราล้างมือเพียงขึ้นมือเข้าไป น้ำก็จะไหลออกมาเอง เมื่อพวกเรานั่งกันเรียบร้อยแล้ว คุณคุโรกาวา ซึ่งเป็นหัวหน้าสำหรับริโซโคเซอิโกกรุงเทพฯ ได้กล่าวนำสวดมนต์ก่อนรับประทานอาหาร การรับประทานอาหารให้ตะเกียบไม้ (ซึ่งใช้ครั้งเดียว

แล้วทิ้งเลย ไม่นำมาใช้อีก) รับประทานอาหารเสร็จแล้ว ก็สวดมนต์อีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งกล่าวขอบคุณประธานริชโซโคเซอิโก คนทำอาหาร คนทำความสะอาด และทุกคน (ทั้งการสวดมนต์และกล่าวขอบคุณเป็นภาษาญี่ปุ่น) จากนั้นก็นำถาดอาหารไปใส่ที่ล้างจานไฟฟ้า โดยเศษอาหารและตะเกียบที่ใช้แล้วลงถังก่อน

ศาลามหาคัดศีลธิ์

ในตอนบ่าย ทางริชโซโคเซอิโกให้พวกเราไปชมสำนักงานใหญ่แห่งแรก คือ ศาลามหาคัดศีลธิ์ ซึ่งอยู่ห่างจากหอพักประมาณ 200 เมตรเศษ เขาทำเป็นสะพานลอยข้ามถนนและข้ามคลอง หรือจะเรียกว่า ถนนลอยฟ้า (ก็น่าจะได้) จากหอพักไปยังศาลามหาคัดศีลธิ์ สำหรับศาลามา-

ศาลามหาคัดศีลธิ์

อีกมุมมองหนึ่งของศาลามหาศักดิ์สิทธิ์

ศักดิ์สิทธิ์ เป็นอาคารหลังใหญ่มาก ทำเป็นรูปวงกลม หลังคาโค้งกลม มียอดตรงกลางคล้ายยอดเจดีย์ มีห้องโถงใหญ่อยู่ที่ชั้น 4 และมีพระพุทธรูปยืนแบบนูนสูง ปางประทานพร ตั้งไว้เป็นที่บูชาอย่างสง่างาม ภายในห้องโถงมีเก้าอี้ตั้งไว้อย่างเป็นระเบียบ เพื่อให้สมาชิกมานั่งทำกิจกรรมทางศาสนาได้พันกว่าคน เหนือห้องโถงขึ้นไป ด้านข้างยังทำเป็นชั้นๆ ขึ้นไปอีก 3 ชั้น คล้ายๆ ระเบียง เพื่อนั่งประชุมวงโยชากลุ่มเล็กๆ ได้

เมื่อพวกเราเดินจากหอพักมายังศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ก็เข้าไปนั่งในห้องโถง เพื่อฟังผู้ปฏิบัติธรรมสวดมนต์หน้าพระพุทธรูป จากนั้นก็ฟังคำบรรยายจากคุณไอดีเอะ เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศ คุณไอดีเอะได้กล่าวว่ เคยเดินทางมาประเทศไทยหลายครั้ง พบว่า ประเทศไทยมีคนไทยนับถือศาสนาพุทธกันมาก ถึงแม้ศาสนาพุทธได้เกิดขึ้นในประเทศอินเดีย แต่ก็มาเติบโต

อย่างมากในประเทศไทยโดยผ่านมาจากลังกา ส่วนญี่ปุ่นได้รับพุทธศาสนาโดยผ่านมายังจีนและเกาหลี อย่างไรก็ตาม พุทธศาสนาในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น ก็มีความเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน อาจจะมียุทธกรรม ลักษณะของพระพุทธรูปและภาษาที่สวดมนต์แตกต่างกันไปบ้าง เพราะวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ประธานนิวาโน

คุณโอดิเอะได้กล่าวถึงผู้ก่อตั้งริชโซโคเซอิโกว่า ประธานนิวาโนได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1938 คือ เมื่อ 58 ปีที่แล้วมา ชื่อที่ตั้งนี้มีความหมายว่า “สังคมที่รวบรวมขึ้นโดยประชาชนที่มีความศรัทธาเหมือนกัน ผู้ซึ่งเข้ามาปฏิบัติทางศาสนาต่อกันและกัน และมีความหมายเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในความเชื่อพยายามมุ่งมั่นในบุคลิกภาพสมบูรณ์ของมนุษย์ และสำนึกในสันติสุขโลก ตามพระธรรมของพระพุทธเจ้า” คือ ต้องการให้สร้างสันติสุขแก่ชาวโลก และต้องการให้นำพุทธศาสนาไปใช้ในชีวิตประจำวัน

พระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตร

คุณโอดิเอะได้กล่าวถึงสมัยที่ประเทศญี่ปุ่นได้รับพระพุทธศาสนาจากประเทศเกาหลีเมื่อประมาณ 1,450 ปี ล่วงมาแล้ว ในสมัยนั้นจักรพรรดิได้อุปถัมภ์พุทธศาสนา แต่ประชาชนทั่วไปยังห่างเหินพุทธศาสนา โดยเฉพาะคำสอนในพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตร ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อประเทศญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก โดยได้ยึดหลักหัวใจของพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตรในการร่างกฎหมายฉบับแรกของประเทศญี่ปุ่น (สำหรับพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตร คือ พระสูตรบัวหลวง ซึ่งเปรียบเสมือนดอกบัวบานอยู่ในโคลนตม ก็ยังรักษาศักดิ์ศรี ความบริสุทธิ์ ไม่มัวหมองตามโคลนตม) จนถึงศตวรรษที่ 13 พระนิชิเรนได้ชุบชีวิตใหม่ให้กับพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตร และยืนยันว่าเพียงแต่ปฏิบัติตามคำสอนเท่านั้น ก็สามารถช่วยเหลือสังคมประเทศชาติและบุคคลแต่ละคนได้ แต่กระนั้น หลังจากการเสียชีวิตของท่านเกือบ 700 ปี หัวใจคำสอนของพระนิชิเรนได้สูญเสียบ้างสำคัญส่วนมากไป และหัวใจที่

แท้จริงของพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตรถูกทอดทิ้งหลงลืม เมื่อคำนึงถึงประวัติศาสตร์ พุทธศาสนาที่จุดนี้ วิชโซโคเซอิกจึงได้ถูกก่อตั้งขึ้นด้วยอาศัยพระสูตรสังฆกรรมปุณจาริกสูตร เป็นคัมภีร์พื้นฐาน เพื่อที่จะปฏิสังขรณ์หัวใจคำสอนของพระพุทธเจ้าให้กลับสมบูรณ์ดังเดิมในโลกปัจจุบัน ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องราวของพระพุทธศาสนาในประเทศญี่ปุ่นพอสังเขป และมาลงท้าย คือ วิชโซโคเซอิกที่พวกเราคนไทยได้เดินทางไปร่วมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาในครั้งนี้

โซชา

นอกจากนี้คุณไอตีเอะยังได้เล่าให้ฟังถึงสาเหตุที่ตัวเองเลื่อมใสศรัทธาวิชโซโคเซอิก จนกระทั่งเข้ามาทำงานประจำในสำนักงานใหญ่ที่ว่า บิดามารดาเป็นสมาชิกของวิชโซโคเซอิกมาก่อน ขณะที่ตนเองเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา ตอนนั้นบิดาป่วยอยู่โรงพยาบาลถึง 7 ปี เมื่อหายป่วยออกมาทำงานก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงดื่มสุราเป็นประจำ ตัวเองมีพี่น้องถึง 7 คน มารดาจึงลำบากมากในการเลี้ยงดูลูกๆ และบิดามารดาทะเลาะกันบ่อย ตัวเองจึงรู้สึกสลดใจมาก วันหนึ่งมารดาสดชื่นขึ้น เปลี่ยนไปมาก และนำพระพุทธรูปมาบูชาที่บ้านด้วย มารดาบอกว่าได้เข้าเป็นสมาชิกของวิชโซโคเซอิก ทำให้ชีวิตเป็นสุขขึ้น ทั้งๆ ที่ต้องออกทำงานอีก เพราะบิดาเอาแต่ดื่มสุรา มารดาได้เข้ากลุ่มโซชา และได้เล่าให้หัวหน้ากลุ่มโซชาฟังถึงชีวิตที่ลำบากของตัวเอง ด้วยน้ำตานองหน้า หัวหน้าโซชาได้ให้กำลังใจและรับฟังความทุกข์ของมารดา และแนะนำว่าอย่าหนีความทุกข์ ให้ต่อสู้กับความทุกข์ ให้เข้าใจชีวิตที่ถูกต้อง และให้ดูความเป็นพระของสามีด้วย เมื่อมารดากลับบ้าน เห็นบิดากลับจากดื่มสุรา มองเห็นบิดาก็มีความทุกข์ หัวใจอ่อนแอ บิดาคงอยากสร้างฐานะ ที่ทำไม่ได้เพราะมีความทุกข์อยู่มาก จึงให้บิดาดื่มสุราตามสบาย ไม่ซ่อนสุราเหมือนอย่างเคย บิดาก็แปลกใจเห็นมารดาเคยโกรธมาตลอด จึงเปลี่ยนใจสร้างครอบครัวให้เป็นสุขขึ้น เช่น ไหว้บรรพบุรุษ ปรับปรุงชีวิตใหม่ ทำให้การงานประสบความสำเร็จ ครอบครัวก็เป็นสุข เพราะบูชาพระพุทธเจ้าและบรรพบุรุษ

และเป็นสมาชิกของริชโซโคเซอิโกด้วย ต่อมาคุณไอดีอะจึงเข้าเป็นสมาชิกของ ริชโซโคเซอิโก และได้ทำงานในสำนักงานใหญ่ของริชโซโคเซอิโกมาจนถึงปัจจุบัน

ศาลารับรองของโอรินคาคุ

เมื่อคุณไอดีอะบรรยายจบแล้ว ได้พาพวกเราไปยังอาคารหลังใหญ่ อีกหลังหนึ่ง เรียกว่า ศาลารับรองของโอรินคาคุ ซึ่งเป็นอาคารที่ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการส่งเสริมความร่วมมือทางศาสนาเพื่อความสันติ หรือใช้รับรองแขกที่มาเยือนริชโซโคเซอิโก นายกรัฐมนตรีของประเทศญี่ปุ่นก็เคยมารับคำแนะนำจากประธานนิวาโนที่อาคารหลังนี้ ที่ห้องโถงมีเสาขนาดใหญ่ 4 เสา ซึ่งหมายถึง ทูซุ สมุทซึ นิโรธ มรรค และมีภาพฝาผนัง เป็นภาพพระพุทธรเจ้าโปรดพระปัญญาจักคีย์ อีกห้องหนึ่งมีรูปเจ้าแม่กวนอิม ซึ่งมีพระหัตถ์มากมาย เรียกกันว่า มีพระหัตถ์พันมือ พนมมือ 2 มือ นอกนั้นมือถือทั้งอาวุธดาบ หอก ธนู และดอกไม้ เป็นรูปเจ้าแม่กวนอิมที่สวยงามมาก สำหรับด้านนอกของศาลารับรองนี้มีสวนสระน้ำและรูปปั้นของประธานนิวาโน ซึ่งร่มรื่นและสวยงามมากเช่นกัน

นอกจากอาคารทั้ง 2 หลังที่กล่าวนี้ ยังมีอาคารสถานที่ของริชโซโคเซอิโกอีกหลายหลังที่พวกเรายังไม่ได้เข้าชม เพราะเย็นมากแล้ว เช่น ศาลาฟุมอนโอซากา ศูนย์กลางกิจกรรมทางศาสนาทางภาคตะวันตกของประเทศญี่ปุ่น โรงเรียนพยาบาลชั้นสูงโคเซอิ นักเรียนพยาบาลที่นี่ถูกฝึกให้เป็นพยาบาลที่เคร่งครัดในทางพุทธศาสนา โรงพยาบาลที่ทำการรักษาโรคทั่วไป โคเซอิให้การดูแลรักษาทั้งสมาชิกและผู้ที่มีได้เป็นสมาชิก ศาลากลุ่มชุดงคิเอื่อเพื่อแก่สมาชิกที่มาเยี่ยมชมสำนักงานใหญ่ ศาลาฟุมอนดิกอเนก-ประสงคิที่ประกอบด้วยเวทีและสถานที่ที่ต้งขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกในการประชุมทั้งสมาชิกและไม่ใช่สมาชิกขอฮิมสถานที่ใช้ได้ ดิ็กอำนวยการองค์กรประชุมสำนักงานใหญ่สาขาต่างๆ ของริชโซโคเซอิโก ดิ็กโคเซอิมิบบัณฑิตการพิมพ์ ซึ่งพิมพ์วารสารรายคาบและหนังสือใหญ่เกี่ยวกับพุทธศาสนา และโรงเรียนมัธยมศึกษาดอนตันและดอนปลายชายโคเซอิงานูเอิน เป็นต้น

หลังจากพวกเราได้ชมอาคารของริโซโคเซอิโก คือ ศาลารับรองของโฮรินคาคุแล้ว คุณเคโกะได้พาพวกเราบางคนไปซื้อลูกประคำที่ใช้เวลาสวดมนต์ที่ร้านเล็กๆ ใกล้เคียง กับศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งมีสิ่งของต่างๆ สำหรับผู้มาปฏิบัติธรรมที่ริโซโคเซอิโกได้ซื้อ ใกล้เคียงกันมีที่ทำการไปรษณีย์เล็กๆ ผู้เขียนเลขถือโอกาสได้ซื้อไปรษณียบัตรทางอากาศ เพื่อเขียนส่งข่าวคราวถึงทางบ้านด้วย จากนั้นก็กลับหอพักเพื่อรับประทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารเวลา 18.00 น. ซึ่งมีเฉพาะพวกเราที่เดินทางไปจากกรุงเทพฯ เท่านั้น

ประชุม

เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว อาจารย์ชงชัย พงเสาววิรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ประสานงานของพวกเรานัดพวกเราประชุมที่ห้องพักผ่อนชั้น 3 ของหอพัก เพราะยังไม่เคยมาประชุมพร้อมกัน ก่อนเดินทางก็มีนัดประชุมกันบ้าง แต่ไม่เคยพร้อมเพรียงเลย เพราะต่างคนก็มีภาระงานกันทุกคน การนัดประชุมครั้งนี้จึงพร้อมเพรียงกัน ชั้นแรกก็แนะนำตัวเองกันก่อน เพราะหลายคนยังไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย ถึงแม้จะเดินทางจากกรุงเทพฯ มาด้วยกันก็ตาม จากการแนะนำตัวเองของพวกเรา 31 คน พบว่า เป็นชาย 14 คน หญิง 17 คน เป็นชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในกรุงเทพฯ 6 คน เช่น คุณคุโรกาวา ซึ่งเป็นหัวหน้าสาขา ริโซโคเซอิโกในกรุงเทพฯ คุณเคโกะ (บุตรสาวคุณคุโรกาวา) ซึ่งถือเป็นหัวหน้าคณะของพวกเราในการเดินทางครั้งนี้ได้ สำหรับคนไทยที่เดินทางมาครั้งนี้ มีทั้งข้าราชการ อาจารย์ นางพยาบาล นักธุรกิจ และอาสาสมัครของวัดพระธรรมกาย เมื่อพวกเราได้แนะนำตัวกันแล้ว ได้เลือกประธานรุ่น เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนคนไทยของพวกเรา ได้แก่ คุณวิสูตร คำวงษ์ ซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าอุทยานแห่งชาติ เขาคิชฌกูฏ จ.จันทบุรี จากนั้นก็ได้ตกลงกันในหลายเรื่อง เช่น กำหนดการวันต่อๆ ไป การแสดงให้ชาวญี่ปุ่นชมในวันไปเยี่ยมสาขาของริโซโคเซอิโก และการร่วมเดินขบวน เป็นต้น และมีการซ้อมรำกันด้วย เมื่อเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันเข้าห้องพักเพื่อพักผ่อนกัน เพราะอ่อนเพลียจากการเดินทางเมื่อคืนนี้ทั้งคืน และวันนี้ทั้งวัน

กิจวัตรยามเช้า

รุ่งขึ้นวันที่ 10 ตุลาคม 2533 ตามกำหนดการนั้น ทางริชโซโคเซอิโกะพาไปเที่ยวโตเกียวดิสนีย์แลนด์ (TOKYO DISNEYLAND) และจะต้องรับประทานอาหารเช้าเวลา 7.00 น. ขึ้นรถบัสเวลา 8.00 น. ดังนั้นพวกเราจึงตื่นนอนกันก่อน 6.00 น. เล็กน้อย (6.00 น. ของญี่ปุ่น คือ 4.00 น. ของเมืองไทย) เพื่อล้างหน้า แปรงฟัน และเข้าส้วม ไม่มีใครอาบน้ำ เพราะอากาศค่อนข้างหนาว เมื่อตอนปฐมนิเทศ เจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอิโกะก็แจ้งให้ทราบว่า ชาวญี่ปุ่นอาบน้ำตอนเย็นครั้งเดียว พวกเขาต้องรองขออาบน้ำตอนเช้าด้วย และในที่สุดพวกเขาก็ไม่มีใครอาบน้ำตอนเช้า จึงปรับตัวเข้ากับญี่ปุ่นได้ง่าย สำหรับห้องล้างหน้าแปรงฟันนั้น แยกคนละส่วนกับห้องส้วม ความสะอาดก็ดีมาก เข้าใจว่าคนทำความสะอาดคงจะทำวันละหลายครั้ง จึงดูสะอาดทุกครั้งที่เราเข้าไป

ก่อนเวลา 7.00 น. พวกเราต้องพร้อมกันที่ห้องโถงชั้น 2 คุณคุโรกาวาและคุณเคโกะนับพวกเราว่ามาครบกันหรือไม่ ถ้าใครมาช้าจะถูกดำเนิน เพราะการตรงต่อเวลานั้นสำคัญมาก วันเดินทางที่ตอนเมือง และตอนถึงสนามบินนาริตะ ทั้งคุณคุโรกาวาและคุณเคโกะเหนื่อยมาก เพราะต้องนับจำนวนพวกเราหลายครั้งหลายหน พวกเราบางคนก็เดินไปทางโน้น บางคนเข้าห้องน้ำ กว่าจะพร้อมเพรียงกันแต่ละครั้งก็เหนื่อยมากทีเดียว สำหรับเช้าวันนี้เมื่อพวกเราพร้อมกันแล้ว ก็เดินเข้าห้องอาหารเพื่อรับประทานอาหารเช้า อาหารแทบทุกมื้อจะเป็นข้าวสวยและต้มจืดเป็นหลัก ส่วนอาหารอื่นๆ ก็แตกต่างกันไป เช่นนี้มีสลัดไส้กรอกและไข่ดาว ส่วนน้ำก็เป็นน้ำชาเขียว การรับประทานอาหารเช้าของชาวญี่ปุ่นนั้น เขารับประทานกันอย่างรวดเร็วและหมดเกลี้ยงทีเดียว เผลอครู่เดียวเขารับประทานเสร็จแล้ว พวกเราบางคนไม่ถนัดการใช้ตะเกียบ บางคนก็คุยกันไปด้วย จึงซักว่าเขา เมื่อส่วนใหญ่รับประทานกันเสร็จแล้ว ก็สวดมนต์และกล่าวขอบคุณ ใครที่ยังรับประทานไม่เสร็จก็สวดมนต์ก่อน แล้วค่อยรับประทานต่อที่หลัง ปล่อยให้เพื่อนๆ ลุกไปก่อน

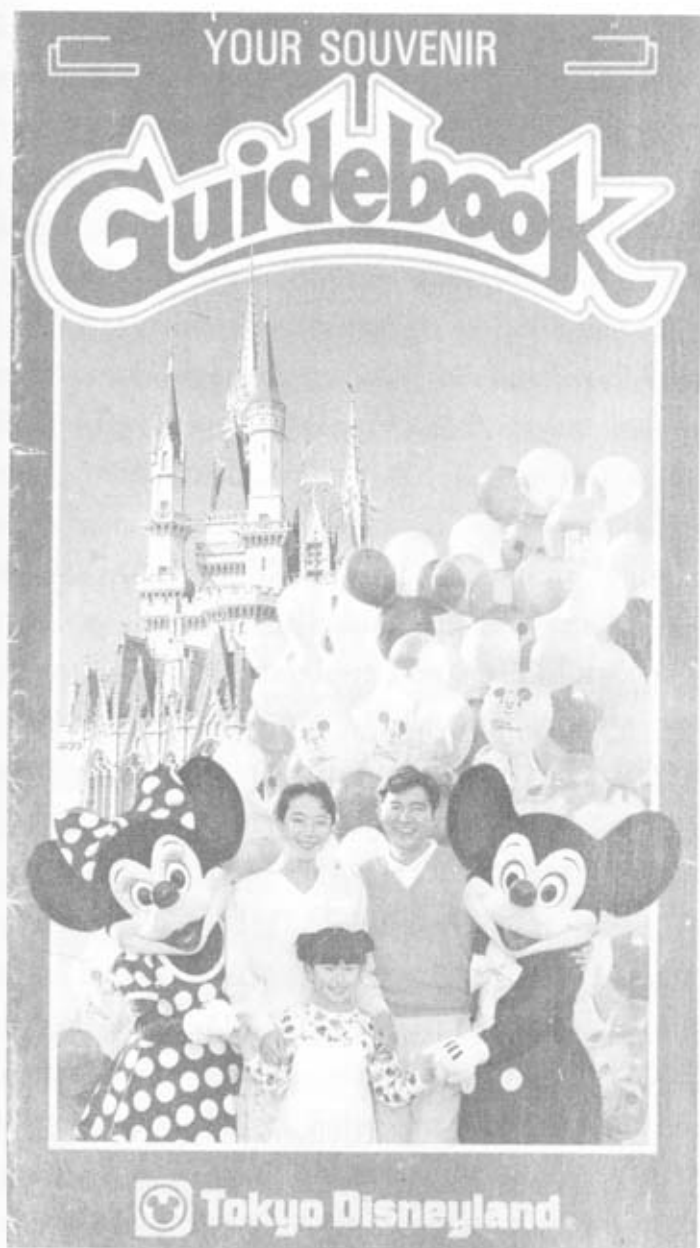
เที่ยวโตเกียวดิสนีย์แลนด์

พวกเราพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ 8.00 น. เพื่อขึ้นรถบัส เพื่อเดินทางไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ โดยมี คุณโฮชินะ เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของ ริโซโคเซอิโกเป็นผู้พาไป ขณะที่รถบัสแล่นไปตามถนน คุณโฮชินะได้แนะนำ การเข้าชมและสถานที่ต่างๆ ของดิสนีย์แลนด์ โดยมีคุณเคโกะเป็นล่าม สำหรับการเข้าชมนั้นควรแยกกันเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละ 5-7 คน ไม่ควรแยกไปคนเดียว ส่วนสถานที่ชมนั้นก็มากมายให้เลือกชมได้ คือ มีดินแดนต่างๆ 5 ดินแดนด้วยกัน คือ โลกธุรกิจ (WORLD BAZAAR) ดินแดนผจญภัย (ADVENTURELAND) ดินแดนตะวันตก (WESTERLAND) ดินแดนในฝัน (FANTASYLAND) และดินแดนในอนาคต (TOMORROWLAND) ในแต่ละดินแดนก็มีสถานที่ย่อยๆ ที่เข้าชมได้อีกหลายแห่งด้วย

รถบัสแล่นประมาณ 1 ชั่วโมงเศษ ก็ถึงลานจอดรถของดิสนีย์แลนด์ ซึ่งมีรถยนต์จอดอยู่มากมาย เนื่องจากวันนี้ (10 ตุลาคม) เป็นวันหยุดงานของชาวญี่ปุ่น เพราะเป็นวันสุขภาพและกีฬา จึงมีคนมาเที่ยวกันมาก ส่วนนักกีฬา ก็ไปแข่งขันกีฬากันตามสนามกีฬา ขณะที่นั่งรถผ่านมาก็มองเห็นหลายแห่ง

พวกเราออกอยู่นำประตูทางเข้าดิสนีย์แลนด์ไม่นานนัก คุณโฮชินะ ก็นำตัวเข้าดิสนีย์แลนด์มาแจกคนละ 1 เล่ม เพื่อผ่านเข้าไปในบริเวณดิสนีย์แลนด์ และเข้าชมสิ่งที่น่าสนใจในดินแดนทั้ง 5 เมื่อพวกเราเข้าไปแล้ว ได้แยกกันเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มของผู้เขียนมี 7 คนด้วยกัน ต้องพยายามเดินตามกัน เพราะเกรงว่าจะหลงเดินคนเดียวไม่สนุกแน่

จุดแรกที่พวกเราเดินเข้าไป คือ โลกธุรกิจ (WORLD BAZAAR) ซึ่งมีร้านรวงต่างๆ มากมาย จึงเพียงเดินผ่านไปยังดินแดนผจญภัย (ADVENTURELAND) เห็นมีคนเข้าคิวเป็นแถวก็พร้อมใจกันไปเข้าคิวบ้าง ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบว่าจะเข้าไปดูอะไร การเข้าคิวนั้นเขาใช้เชือกกัน ให้คนเดินวนไปวนมา แถวจึงไม่ยาวมาก เดินขยับทีละน้อยๆ เพราะคนมาก เป็นที่สังเกตว่า

ปกหนังสือนำเที่ยวโตเกียวดิสนีย์แลนด์

ไม่มีคนลัดคิวเลย แสดงว่าชาวญี่ปุ่นเป็นคนที่มีความนิยมในการเข้าคิวดีมาก อีกทั้งยังมีความอดทนมากอีกด้วย เมื่อมองดูป้ายที่เขียนสถานที่แห่งแรกของดินแดนผจญภัยที่พวกเขาจะเข้าไปดู ก็พบข้อความว่า PIRATES OF THE CARIBBEAN ซึ่งหมายถึง โจรสลัดแห่งคาริบเบียน เมื่อถึงคิวที่พวกเรา 7 คนไปถึง เขาให้ลงไปนั่งในเรือ ซึ่งพวกเราอนั่งเรือลำเดียวกัน เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว เรือก็แล่นไปตามลำคลองเข้าไปในอุโมงค์ที่มีด เมื่อเรือแล่นไปถึงสองฟากคลองที่เป็นบ้านเรือน เรือ และสถานที่เก็บสมบัติของโจรสลัด ไฟจะสว่าง และมีเสียงบรรยาย เสียงยิงปืน และเสียงพูดจากันของบรรดาโจรสลัดก็ตื่นตาตื่นใจพอสมควร จากนั้นพวกเราได้เข้าคิวเพื่อนั่งรถไฟ ซึ่งมีชื่อว่า WESTERN RIVER RAILROAD รถไฟแล่นผ่านไปตามดินแดนผจญภัยและดินแดนตะวันตก ซึ่งมีป่าไม้ แม่น้ำ ชาวอินเดียนแดง มองเห็นเรือใบราว 2 ชั้นขนาดใหญ่ ซึ่งให้คนขึ้นไปนั่งชมทิวทัศน์ได้ มีชื่อว่า MARK TWAIN RIVERBOAT ลอดถ้ำภูเขาขนาดใหญ่ (BIG THUNDER MOUNTAIN) เป็นต้น จากนั้นรถไฟได้แล่นกลับมาส่งที่เดิม เพราะแล่นเป็นวงกลม อีกแห่งหนึ่งของดินแดนผจญภัยที่พวกเราได้เข้าชม คือ THE ENCHANTED TIKI ROOM ซึ่งมีผู้เข้าชมไม่มากนัก นั่งรอสักครู่ก็ได้เข้าชม เป็นการแสดงของรูปนกดต่างๆ หลายชนิด ดอกไม้ต่างๆ ทั้งดอกไม้และนกร้องเพลงประกอบเสียงดนตรี มีฉากที่สวยงามด้วย

พวกเราผ่านดินแดนตะวันตกไป ไม่ได้แวะชมสิ่งที่น่าสนใจหลายแห่งด้วยกัน เช่น WESTERLAND SHOOTIN 'GALLERY, COUNTRY BEAR THEATER, DIAMOND HORSESHOE REVUE และ TOM SAWYER ISLAND เป็นต้น เดินไปเรื่อยๆ จนถึงดินแดนในฝัน ซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจมากมายเช่นกัน พวกเราไปพบบ้านผีสิง (HAUNTED MANSION) จึงไปเข้าคิวเพื่อเข้าชม เขาให้นั่งรถคล้ายที่นั่งของรถสามล้อเข้าไปพบผีนาขาชนิดถึง 999 ตัว มีทั้งผีรูปร่างสวยและน่าเกลียดน่ากลัว

ในบริเวณดินแดนในฝันมีสิ่งที่น่าสนใจอื่นๆอีก เช่น PETER PAN'S FLIGHT, SHOW WHITE ADVENTURES, CINDERELLA CASTLE MYSTERY TOUR และ PINOCCHIOS'S DARING JOURNEY เป็นต้น เนื่องจากพวกเราต้องการจะไปชมดินแดนในอนาคคบ้าง จึงเข้าคิวขึ้นชิงช้า มีชื่อว่า SKY WAY TO TOMORROWLAND ซึ่งสูงพอสมควร มองเห็นทิวทัศน์ของดิสนีย์แลนด์ด้วย สิ่งที่น่าสนใจที่พวกเราพบแห่งแรก คือ ภูเขาอวกาศ (SPACE MOUNTAIN) จึงไปเข้าคิวกัน ปรากฏว่าต้องเข้าคิวนานถึงชั่วโมงเศษ นับว่านานกว่าแห่งอื่นๆ ในช่วงที่ยืนรอคิวนั้นมีประกาศเป็นช่วงๆว่า ห้ามผู้ที่เป็นโรคหัวใจ เป็นโรคความดันโลหิตสูงเข้าชมเด็ดขาด เมื่อเข้าไป เขาให้นั่งรถลาก ซึ่งแล่นเร็วพอสมควร เห็นดวงดาวระยิบระยับ และยานอวกาศรูปร่างเห็นไม่ชัดเจน เพราะมืดมาก รถแล่นขึ้นลงเข้าใจว่า ทำเป็นภูเขา เลี้ยวไปเลี้ยวมา จนบางครั้งต้องหลับตา แล้วรถก็แล่นมาส่งที่เดิม ทำให้โล่งใจ เห็นแต่ละคนหน้าซีดกันทั้งนั้น ถ้าหากคนเป็นโรคหัวใจคงหัวใจวายแน่นอน

สำหรับดินแดนในอนาคตนี้ ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกหลายแห่ง เช่น MEET THE WORLD, STAR TOURS, STARJETS และ STARCADE เป็นต้น แต่เวลามีน้อย เพราะนัดพบกันเวลา 15.00 น. จึงต้องรีบเดินกลับไปยังสถานที่นัดหมาย เพื่อขึ้นรถบัสกลับบ้านหอพัก

เมื่อมาถึงหอพักพบชาวเกาหลี 30 กว่าคนมาพัก ห้องใกล้ๆ ห้องของเรา ทราบว่าเป็นสมาชิกของริโซโคเซอิโกสาขาที่ประเทศเกาหลี เดินทางมาร่วมกิจกรรมของริโซโคเซอิโกเหมือนพวกเรา ซึ่งตามกำหนดการคือ ในวันที่ 11-12 ตุลาคม 2533 พวกเรากับชาวเกาหลีจะร่วมกิจกรรมด้วยกัน สำหรับวันนี้ ก่อนรับประทานอาหารเย็น เจ้าหน้าที่ของริโซโคเซอิโกได้แนะนำให้ชาวเกาหลีรู้จักพวกเรา แต่ก็เพียงทักทายกันเท่านั้น เพราะเราพูดภาษาไทย เขาพูดภาษาเกาหลี จากนั้นก็เดินไปรับประทานอาหารเย็นพร้อมกันเมื่อเวลา 18.00 น. ตรง

สวนมนต์ที่ศาลามหาศักดิ์สิทธิ์

รุ่งขึ้นวันที่ 11 ตุลาคม พวกเราตื่นนอนแต่เช้ามืด เพื่อไปสวนมนต์ที่ศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ มีชาวเกาหลีที่มาถึงเมื่อวันวานไปพร้อมกัน ชาวญี่ปุ่นมาสวนมนต์เป็นประจำทุกวันตอน 6.00 น. ซึ่งมีมากพอสมควร วันนี้พวกเราและชาวเกาหลีจึงไปร่วมสวนมนต์สมทบด้วย หลังจากสวนมนต์ก็รับประทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารชั้นล่างของศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ทางริโซโคเซอิไกแจกคูปองเพื่อไปรับอาหารเช้า ส่วนชาวญี่ปุ่นอื่นๆต้องซื้อคูปอง โดยใช้วิธีสอดธนบัตรหรือหยอดเหรียญ โดยเข้าคิวเป็นแถวยาวพอสมควร

บำเพ็ญประโยชน์

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ทางริโซโคเซอิไกได้จัดให้เราและชาวเกาหลีบำเพ็ญประโยชน์ โดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ผู้เขียนอยู่กลุ่มพนักงานต้อนรับ คือ ยืนคอยต้อนรับผู้ที่เข้ามาในศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ บางกลุ่มเป็นพนักงานทำความสะอาดบริเวณ บางกลุ่มบริการผู้ที่ไปรับประทานอาหารเช้า ดักอาหาร รับประทานอาหารที่รับประทานเสร็จแล้ว เป็นต้น

ผู้เขียนกับเพื่อนๆ อีก 2 คน ทำหน้าที่เป็นพนักงานต้อนรับ เมื่อมีคนเดินเข้ามาก็จะโค้งคำนับและทักทายเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า “โอไอโอ โกซังมัสสุ” (สวัสดีตอนเช้า) “คอนนิชวะ” (สวัสดีตอนบ่าย) ถ้าเป็นสวัสดีตอนเย็นก็ทักทายว่า “คอนบังวะ” ซึ่งก็พูดผิดพูดถูกบ้าง ชาวญี่ปุ่นที่เดินเข้ามาเขาคงรู้ว่าเราไม่ใช่คนญี่ปุ่น เขาคงให้อภัย สำหรับคนที่เดินเข้ามาในศาลามหาศักดิ์สิทธิ์นั้น เท่าที่สังเกตจะทยอยกันมาเรื่อยๆ ทีละคน 2 คน บางครั้งเป็นกลุ่ม 10 กว่าคนก็มี เข้าใจว่าส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่น ทั้งๆที่บางคนคล้ายคนไทยมาก จุดประสงค์ของชาวญี่ปุ่นที่เดินเข้ามา ก็เพื่อมาไหว้พระพุทธรูป และทำบุญด้วยการโยนเหรียญหรือธนบัตรหรือซองใส่ธนบัตร บางคนเข้าไปนั่งสวนมนต์ในศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ก็มี

อาหารมื้อกลางวัน พวกเราได้รับแจกคูปองราคา 400 เยน (ประมาณ 80 บาท) เป็นอาหารใส่ถาดหลุม (สำหรับอาหารเช้าคูปองราคา 240 เยน)

เมื่อรับประทานอาหารกลางวันแล้วได้บำเพ็ญประโยชน์ต่อจนถึงเวลา 14.30 น. จากนั้นพวกเราและชาวเกาหลี และเจ้าหน้าที่ของริโซโคเซอิโกได้เข้าห้องประชุมร่วมกัน เพื่อให้ตัวแทนกล่าวแสดงความรู้สึกในการบำเพ็ญประโยชน์ และพวกเราได้รับแจกของที่ระลึกด้วย

ฟังคำบรรยาย

ในตอนเย็น พวกเราและชาวเกาหลีได้ฟังคำบรรยายของเจ้าหน้าที่อาวุโสของริโซโคเซอิโกท่านหนึ่ง ชื่อ “ไซโต” โดยมีคุณมยุรีเป็นล่ามแปลเป็นภาษาไทย ส่วนชาวเกาหลีฟังคำแปลเป็นภาษาเกาหลี โดยชาวเกาหลีอาจารย์ไซโตได้บรรยายเกี่ยวกับการนำคำสอนของพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติ โดยชี้ให้เห็นว่าถึงแม้พวกเราไม่ใช่ชนกบวช ไม่ได้เป็นพระภิกษุ ก็นำคำสอนของพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติให้มีความสุขได้ ในคำสอนของพระพุทธเจ้ายังกล่าวว่า ถ้าเราต้องการความสุข ก็ให้คิดถึงคนอื่น โดยให้ความสุขแก่เขา เราก็จะมีความสุขด้วย เสมือนมีน้ำเต็มคุ่ม ถ้าเราดึงคุ่มมหาตัวเรา น้ำก็จะกระเด็นออกไป ถ้าผลักคุ่มออกไป น้ำจะกระเด็นเข้ามา ดังนั้น ถ้าเราส่งความสุขให้คนอื่น ความสุขก็จะได้กับเราเช่นกัน ถึงแม้ไม่เห็นทันตาก็ตาม

ซ้อมเดินขบวนแห่และงานเลี้ยงรับรอง

หลังจากฟังคำบรรยายจบแล้ว เจ้าหน้าที่ของริโซโคเซอิโกได้ให้พวกเราและชาวเกาหลีซ้อมเดินขบวน ตรงลานข้างศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อร่วมเดินขบวนแห่กับชาวญี่ปุ่นในวันพรุ่งนี้ ซึ่งเป็นวันครบรอบวันถึงแก่กรรมของพระนิชิเรน เมื่อเสร็จจากการซ้อมเดินขบวนแห่แล้ว ทางริโซโคเซอิโกได้จัดเลี้ยงรับรองพวกเราและชาวเกาหลีที่ห้องอาหารของหอพัก มีการร้องเพลงและรื่นเริงกันบ้างพอสมควร สำหรับการร้องเพลง ตัวแทนของพวกเราก็ร้องเพลงไทยสากล ชาวเกาหลีร้องเพลงเกาหลี ส่วนเจ้าหน้าที่ของริโซโคเซอิโกก็ร้องเพลงญี่ปุ่น เมื่อมีการกล่าวแสดงความยินดีกัน เพื่อให้ทุกคนรู้เรื่อง จึงต้องใช้ล่ามถึง 2 คน คือ ถ้าเจ้าหน้าที่ของริโซโคเซอิโกพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นล่ามคนหนึ่งแปลเป็นภาษาไทย เพื่อให้พวกเราคนไทยฟัง และล่ามอีกคนหนึ่ง

แปลเป็นภาษาเกาหลีให้ชาวเกาหลีฟัง ถ้าตัวแทนของเราพูดเป็นภาษาไทย ล่ามก็แปลเป็นภาษาญี่ปุ่น แล้วล่ามอีกคนหนึ่งแปลจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาเกาหลี และในทำนองเดียวกัน เมื่อตัวแทนชาวเกาหลีพูด ล่ามก็แปลเป็นภาษาญี่ปุ่น แล้วล่ามอีกคนหนึ่งแปลจากภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย กว่าจะรู้เรื่องกันก็แปลกัน 2 ทอด พวกเราฟังกันจนเมื่อยเลยทีเดียว ดังนั้นเรื่องการใช้ภาษาสื่อสารกันขณะอยู่ที่ญี่ปุ่นจึงมีปัญหามาก ถ้าหากไม่มีล่ามจึงสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง ทั้งๆที่ก่อนเดินทางไปญี่ปุ่น พวกเราบางคนก็เรียนภาษาญี่ปุ่นกันมาบ้างเล็กน้อย แต่พอจะใช้จริงๆ ก็ใช้ไม่ถูกและฟังไม่รู้เรื่องด้วย โดยเฉพาะวันที่ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ เจ้าหน้าที่ของดิสนีย์แลนด์กล่าวต้อนรับบ้าง พูดเชิญชวนให้ชมบ้าง เร่งให้เดินเข้าเร็วบ้างกล่าวขอบคุณบ้าง อธิบายให้ฟังบ้าง และอีกมากมายที่เขาพูดเป็นภาษาญี่ปุ่น พวกเราก็เดาเอาว่าเขาพูดอะไร ซึ่งคงเดาไม่ถูกเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ไม่สนุก และรู้สึกที่ไม่มีส่วนร่วมเท่าที่ควร ถ้าหากเป็นการซื้อของ และมีราคาคิดอยู่ด้วยก็ไม่มีปัญหา แต่บางอย่างไม่มีราคาคิดไว้ ต้องใช้ภาษาไปบ้าง หรือไม่ก็ถือธนบัตรหรือเหรียญให้เขาเลือกหยิบไปเองก็มี

เท่าที่ผู้เขียนเล่ามาทั้งหมดก็ 3 วันแล้ว ที่อยู่ในญี่ปุ่น ยังเหลืออีก 5 วัน ซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจอีกมากพอสมควร

ร่วมพิธีวันครบรอบวันถึงแก่กรรมของพระนิชิเรน

ในตอนเช้าของวันที่ 12 ตุลาคม หลังจากรับประทานอาหารเช้าที่ศาลามหาคักคิสิทซ์ เมื่อเวลา 06.40 น. แล้ว พวกเราได้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ คือ ผู้ชายนุ่งกางเกงดำใส่เสื้อราปะแดน ส่วนผู้หญิงแต่งชุดไทย สำหรับชาวเกาหลีผู้ชายแต่งชุดสากล ผู้หญิงแต่งชุดประจำชาติของเขา เวลานั้นนัดหมายที่พวกเราต้องพร้อมกัน คือ 08.20 น. รวมทั้งชาวเกาหลีด้วย เมื่อพร้อมกันแล้วก็เดินแถวจากหอพักไปยังศาลามหาคักคิสิทซ์ เขาจัดที่นั่งให้พวกเราและชาวเกาหลีนั่งในศาลามหาคักคิสิทซ์แถวหน้า เมื่อพวกเราเดินเข้าไป ก็ได้รับความสนใจจากชาวญี่ปุ่น ซึ่งนั่งกันอยู่ก่อนแล้ว เพราะพวกเราแต่งตัวแปลก

ไปจากพวกเขา ตามที่นั้่งที่เขาจัดให้พวกเรา มีหูฟังแจกด้วย เพื่อให้พวกเราฟัง
คำบรรยายที่แปลเป็นภาษาไทยโดยคุณมยุรี

พิธีเริ่มเมื่อเวลาประมาณ 09.00 น. มีการสวดมนต์ก่อน จากนั้น
มีพิธีถวายของพระพุทธเจ้าและพระนิชิเรนบนเวที โดยมีหญิงสาวชาวญี่ปุ่น
แต่งตัวสวยงามเดินเป็นแถว เข้าไปถวายของหน้าชมมากทีเดียว แล้วมีการร้อง
เพลงประสานเสียงที่ไพเราะอีกด้วย

หลังจากฟังเพลงประสานเสียงแล้ว เป็นการบรรยายของผู้หญิง
คนหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของริชโซโคเซอิโก สาขาจากต่างจังหวัด เนื้อหาสาระ
ของคำบรรยายเป็นการเล่าประสบการณ์ในการเป็นสมาชิกของริชโซโคเซอิโก
มีตอนหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ เธอเล่าว่า สามปีเป็นคนโกรธง่าย เคยถูกสามีเตะ
ที่ท้องขณะที่มีครรภ์ ต้องให้หมอผ่าตัดเอาลูกออก เจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอิโก
แนะนำให้ทำตัวเป็นผู้้น้อยกว่าสามี แต่เธอทำไม่ได้ จึงคิดฆ่าตัวตาย โดยจะไป
กระโดดหน้าผา บังเอิญไปพบผู้หญิงคนหนึ่งคิดจะฆ่าตัวตาย โดยจะกระโดด
หน้าผาเช่นกัน เธอจึงช่วยตักเตือนจนผู้หญิงคนนั้นไม่คิดฆ่าตัวตาย และ
ตัวเธอก็ไม่คิดฆ่าตัวตายอีกเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อช่วยคนอื่นให้
พ้นทุกข์ได้ ตัวเองก็จะพ้นทุกข์ไปด้วย

ต่อจากการบรรยายของตัวแทนริชโซโคเซอิโกจากต่างจังหวัด ท่าน
ประธานนิวาโนได้กล่าวคำปราศรัย โดยชี้ให้เห็นหลักธรรมของพระพุทธเจ้าไป
ปฏิบัติ และยกตัวอย่างชาวญี่ปุ่นที่นับถือพุทธศาสนาว่า ถึงแม้คนที่ไม่ได้เป็น
นักบวช แต่เป็นอุบาสกอุบาสิกาที่ปฏิบัติธรรม ก็เสมือนเป็นพระสงฆ์นั่นเอง
และยังได้ชมเชยพวกเราคนไทยและชาวเกาหลีที่แต่งตัวประจำชาติมาร่วมพิธี
ในครั้งนี้ด้วย

เมื่อพิธีตอนเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทางริชโซโคเซอิโกได้ให้พวกเรา
เดินไปยังสำนักงานเก่าของริชโซโคเซอิโก ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก เพื่อรับประทาน
อาหารกลางวัน และตั้งชบวนแห่ในตอนบ่าย สำนักงานเก่าแห่งนี้ มีบริเวณไม่
มากนัก มีอาคารชั้นเดียวหลังเล็กๆ 1 หลัง และมีรูปปั้นของประธานนิวาโน

และภรรยาอยู่ในสวน พวกเขาชาวเกาหลีและชาวญี่ปุ่นที่จะร่วมในการเดินขบวนแห่งเวลาที่จะเริ่มเดินขบวนแห่งอยู่ที่นี้ ระหว่างรอก็มีการถ่ายรูปหมู่ร่วมกับประธานจัดขบวนด้วย

ขบวนแห่

ขบวนแห่เริ่มออกเดินไปตามถนนเมื่อเวลาประมาณ 14.15 น. ผู้ที่เดินขบวนร้องเป็นทำนอง เป็นข้อความภาษาญี่ปุ่นสั้นๆ ประกอบเสียงดนตรีเป็นจังหวะด้วย การเดินจึงเดินไปตามจังหวะดนตรี ขบวนของพวกเขาคนไทยซึ่งแต่งเป็นคนไทย มือถือกระทงดอกบัว จึงเดินเป็นจังหวะ ประกอบทำรำง่ายๆ ดูสวยงามพอสมควร และได้รับความสนใจจากชาวญี่ปุ่นที่นั่งชมยืนชมอยู่สองข้างถนน โดยปรบมือให้ตลอดทางทีเดียว อาจจะเป็นเพราะขบวนของคนไทยแต่งตัวแปลกไปจากขบวนของชาวญี่ปุ่นก็เป็นได้ รวมทั้งมือที่ถือกระทงดอกบัว และทำรำก็แปลกเช่นกัน สำหรับขบวนแห่ของชาวเกาหลีอาจจะแปลกน้อยกว่าชาวไทยก็ได้ เพราะชาวเกาหลีผู้ชายแต่งตัวชุดสากล ผู้หญิงแต่งตัวประจำชาติ ก็สวยงามไปอีกแบบหนึ่ง ทำเดินก็ไม่แปลกมากนัก ขบวนของคนไทยจึงน่าสนใจมากกว่ากระมัง

ร่วมขบวนแห่ในวันครบรอบวันถึงแก่กรรมของพระนิชิเรน

立正佼成会

10月12日金
お会式

Qeshiki Festival '90

万灯の華が踊り、パレンが舞う。心と心が響き合う。

お逮夜法要 / 稚児行列 / 鼓笛行進 / 万灯行進 / 模擬店 / 閉会式(追い込み)

AM 7:30-11:30

AM 10:00-12:00

PM 11:00-12:00

PM 12:00-12:30

AM 11:30-12:00

PM 12:30-12:00

ใบปลิวของวัดโชโคเจอิไก โหมงถกการเดินขบวนแท้

สำหรับขบวนของชาวญี่ปุ่นมีมากมายหลายขบวน เข้าใจว่าเป็นขบวนของริชโซโคเซอิโกสาขาต่างๆ ทั้งในกรุงโตเกียวและต่างจังหวัด ชาวญี่ปุ่นที่เดินขบวนก็มีการแต่งกายแบบญี่ปุ่นมากมายหลายแบบ ซึ่งก็สวยงามแบบญี่ปุ่น และในแต่ละขบวนมีรูปจำลองสัญลักษณ์ของริชโซโคเซอิโก มีการเล่นดนตรีแบบพื้นบ้านร่วมในขบวนแห่ด้วย เมื่อขบวนแห่ของพวกเขาคนไทยเดินผ่านสำนักงานใหญ่ของริชโซโคเซอิโกไปยังสนามใหญ่แล้ว ก็แยกย้ายกันย้อนกลับไปดูขบวนแห่ของชาวญี่ปุ่นอีก ซึ่งกว่าจะหมดทุกขบวนก็ค่ำแล้ว ขบวนของชาวญี่ปุ่นไปรวมกันเต็มสนามใหญ่ ก็ค่ำพอดี เขาเปิดไฟที่รูปสัญลักษณ์คูสวยงามละลานตามาก ประกอบกับมีเสียงดนตรีนาชานิด รู้สึกเขาสนุกสนานรื่นเริงกับการเดินและเล่นดนตรี คล้ายกับชาวไทยรื่นเริงกับการเล่นกลองยาวนั่นเอง เมื่อการร่วมฉลองเสร็จสิ้นลงก็แยกย้ายกันกลับ พวกเราก็กลับหอพักเพื่อพักผ่อน

เที่ยวโตเกียวทาวเวอร์

รุ่งขึ้นวันที่ 13 ตุลาคม 2533 พวกเราได้ไปเที่ยวโตเกียวทาวเวอร์ (TOKYO TOWER) แวะซื้อของที่ศูนย์สรรพสินค้า และชมวัดอาซากุษา ซึ่งทางริชโซโคเซอิโกเป็นผู้จัดอีกเช่นกัน โดยเขาจัดรถทัวร์อย่างดี พร้อมมัคคุเทศก์สาวชาวญี่ปุ่นบรรยายเป็นภาษาญี่ปุ่นไปในรถทัวร์ด้วย คุณเคโกะแปลเป็นภาษาไทยบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่ไม่ได้แปลจึงไม่รู้เรื่อง ผ่านตึกสูงๆ มากมาย และเขาได้ชี้ให้ดูตึกหลังหนึ่ง (กำลังก่อสร้าง) ซึ่งจะสูงที่สุดในกรุงโตเกียว สองข้างถนนล้วนแต่มีตึกสูงๆ ทั้งนั้น อันที่จริงในกรุงเทพมหานครของเราก็มีตึกสูงๆ มากมาย พอๆ กับกรุงโตเกียวแล้ว ในกรุงโตเกียวมีประชากร 12 ล้านคน มากกว่ากรุงเทพมหานครถึง 2 เท่า แต่ในท้องถนนไม่มีรถยนต์มากมาย และรถยนต์ไม่ติดยาวเหยียดเหมือนกรุงเทพมหานคร ทั้งๆ ที่เขาผลิตรถยนต์ได้เอง ราคาถูกกว่าเมืองไทย อาจจะเป็นเพราะว่าเขานิยมไปไหนมาไหน โดยนั่งรถไฟใต้ดินก็ได้ ซึ่งสะดวกสบายและรวดเร็วด้วย ในกรุงโตเกียวมีรถไฟใต้ดินมากมายหลายสาย เมื่อเราผ่านสถานีรถไฟใต้ดินจึงพบผู้คนเดินเข้าเดินออกมากมาย

วิวทัศน์ที่มองจากโตเกียวทาวเวอร์

โตเกียวทาวเวอร์

รถทัวร์พาพวกเราไปถึงโตเกียวทาวเวอร์ โดยใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงเศษ โตเกียวทาวเวอร์นี้ ถ้าจะเรียกชื่อเป็นภาษาไทยน่าจะเรียกว่า "หอคอยโตเกียว" ก็ได้ มีรูปร่างคล้ายหอไอเฟลของกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส แต่สูงกว่าหอไอเฟล คือ สูงถึง 333 เมตร จึงถือว่าเป็นหอคอยที่สูงที่สุดในโลกทีเดียว เขาให้พวกเราขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้นที่มีความสูง 150 เมตร ซึ่งเป็นห้องโถงเพื่อดูทิวทัศน์รอบด้านทั้ง 4 ทิศของกรุงโตเกียว แต่บังเอิญวันที่พวกเราไปถึงนั้นอากาศไม่ดี มีฝนตกพริ้วๆ จึงมองดูไม่ค่อยชัด และไกลๆ ก็มองเห็นไม่ชัดเลย แต่ก็เห็นตึกงามของกรุงโตเกียวมากมาย รวมทั้งถนนหนทางและทางด่วนหลายสาย ถ้าหากวันไหนอากาศดี ไม่มีฝนตก ท้องฟ้าแจ่มใส จะมองเห็นภูเขาไฟฟูจิที่ขอบฟ้าด้วย นอกจากได้ดูทิวทัศน์ของกรุงโตเกียวแล้ว ยังมีห้องแสดงนิทรรศการต่างๆ และร้านขายของที่ระลึกอีกมากมาย ให้พวกเราได้เดินชมและซื้อของที่ระลึกกันอย่างเพลิดเพลิน พอถึงเวลากลับก็ลงลิฟต์ เพื่อขึ้นรถทัวร์ไปรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งเป็นอาหารบุฟเฟต์ ค่าอาหารคนละ 1,600 เยน (ประมาณ 300 กว่าบาท) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอาหารจีน

ศูนย์สรรพสินค้า

เมื่อรับประทานอาหารกลางวันแล้ว เขาพาพวกเราไปซื้อของที่ศูนย์สรรพสินค้าแห่งหนึ่ง มีสินค้านานาหลายอย่าง ผู้คนเดินดูและซื้อบ้างไม่ซื้อบ้าง ก็มีมากมายเหมือนบ้านเรา แต่การต่อรองราคาสินค้าออกจะทำได้ยาก เพราะเรื่องภาษานั้นเอง ผู้เขียนได้พบผู้ชาย 3 คนกำลังพูดภาษาไทย จึงเข้าไปทักทาย ปรากฏว่าเป็นคนไทยเดินทางไปดูงานในญี่ปุ่น ตามปกติชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ที่พบเห็นรูปร่างหน้าตาเหมือนคนไทยมาก อยากรู้จักเพราะคิดว่าเป็นคนไทย แต่คราวนี้ได้พบคนไทยจริงๆ จึงรู้สึกดีใจมาก เผอิญผู้เขียนติดโปเป็นรูปธงชาติไทย ผู้ชายไทย 3 คนนั้นจึงกล่าวว่า เห็นโปก็มั่นใจว่ามาจากเมืองไทย

วัดอาซากุซ่า

วัดอาซากุซ่า

คนมากมายที่วัดอาซากุซ่า

อีกมุมหนึ่งของวัดอาซากุซ่า

จากศูนย์สรรพสินค้ารถทัวร์ได้พาพวกเราไปยังวัดอาซากุซุซ่า ซึ่งเป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดของกรุงโตเกียว มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่มากอยู่ในโบสถ์ มีผู้คนเข้าไปไหว้และจุดธูปเทียนจนเต็มไปด้วยกลิ่นธูปควันเทียน นอกจากนี้โบสถ์หลังใหญ่หลังนี้แล้ว ในบริเวณวัดยังมีสถาปัตยกรรมเก่าแก่แบบญี่ปุ่นอีกหลายหลัง และมีร้านค้าตั้งอยู่สองข้างทางยาวเหยียดทีเดียว มีทั้งของที่ระลึกและอาหารประเภทขนมแห้งต่างๆ มากมาย คล้ายๆ กับวัดในเมืองไทย ผู้คนเมื่อไหว้พระแล้วก็มาเดินชม เดินชื้อกันขวักไขว่ เมื่อถึงเวลานัดหมายก็เดินทางกลับหอพัก เพื่อพักผ่อนต่อไป

เยี่ยมสาขาของริชโซโคเซอิโกที่ไซตามะ

รุ่งขึ้นวันที่ 14 ตุลาคม 2533 ทางริชโซโคเซอิโกได้จัดพาพวกเราไปเยี่ยมสาขาของริชโซโคเซอิโก ที่อำเภออาซากะ จังหวัดไซตามะ ซึ่งอยู่ติดกับกรุงโตเกียวทางทิศเหนือ รถยนต์วิ่งเพียง 45 นาทีก็ถึง สำนักงานสาขาเป็นอาคาร 2 ชั้น ชั้นล่างเป็นห้องโถงสำหรับเป็นที่ประชุมและทำโศก เมื่อพวกเรา

เยี่ยมสาขาของริชโซโคเซอิโก ที่จังหวัดไซตามะ

ไปถึงเขากำลังทำพิธีมอบตำแหน่งต่างๆ กันอยู่ เขาเชิญพวกเราเข้าไปนั่งเก้าอี้ซึ่งจัดไว้ทางด้านข้างของห้องโถง ส่วนสมาชิกของวิชิโซโคเซอิกโกประมาณ 100 กว่าคนที่ร่วมพิธีอยู่นั้นนั่งกับพื้น

กำหนดการที่เขาจัดให้พวกเราชม คือ การทำโฮชาในภาคเช้า ส่วนภาคบ่ายไปเยี่ยมชมบ้านของสมาชิก แล้วกลับมาสำนักงานเพื่อชมการฟ้อนรำของสมาชิก

สำหรับการทำโฮชานั้น เป็นการให้สมาชิกได้เล่าถึงปัญหาส่วนตัวของตนเองอย่างเปิดเผยในที่ประชุม เพื่อให้ประธานที่ประชุมช่วยแก้ปัญหาให้หรือสมาชิกในที่ประชุมอาจช่วยคิดแก้ปัญหา ดังนั้นการเล่าปัญหาส่วนตัวให้ที่ประชุมฟัง จึงทำให้สมาชิกทุกคนสนิทสนมกัน มีความจริงใจให้กันและกัน เห็นอกเห็นใจกัน ไม่มีการปิดบังปัญหาส่วนตัวแต่อย่างใด

เมื่อเริ่มทำโฮชา หัวหน้าสาขาของวิชิโซโคเซอิกโก เป็นประธานของที่ประชุมได้ให้สมาชิกเล่าปัญหาส่วนตัวให้ที่ประชุมฟัง แล้วหัวหน้าสาขาได้เสนอแนะการแก้ปัญหาให้ เนื่องจากที่ประชุมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง มีผู้ชายเป็นส่วนน้อย จึงมีแต่ผู้หญิงที่เล่าปัญหาส่วนตัวให้ที่ประชุมฟัง ซึ่งเป็นปัญหาสามีไปมีภรรยาใหม่ ปัญหาสามีป่วยอยู่โรงพยาบาล ปัญหาลูกชายป่วย และปัญหาตัวเองป่วย เป็นต้น

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างปัญหาของหญิงสาวสวยคนหนึ่งที่มีสามีป่วยอยู่โรงพยาบาล ซึ่งหญิงสาวสวยเล่าพลางสะอื้นพลางว่า สามีต้องเข้าโรงพยาบาลโดยไม่รู้สาเหตุว่าเป็นอะไร มีอาการคลื่นชา พูดไม่ได้ รับประทานอาหารไม่ได้ มีอชา ช่วยตัวเองไม่ได้เลย จึงทำให้สามีจิตใจไม่สงบ ตัวเองไม่สามารถช่วยสามีได้ ทางโรงพยาบาลได้ตรวจจากกล้ามเนื้อหัวใจ จะทราบผลวันรุ่งขึ้น จึงมาปรึกษาท่านประธานก่อน

ท่านประธานที่ประชุมซึ่งเป็นหัวหน้าสาขาของวิชิโซโคเซอิกโกได้เสนอแนะการแก้ปัญหาว่า สิ่งที่จะทำได้คือ ให้กำลังใจสามี พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะช่วยคุ้มครอง เป็นธรรมดาที่เราต้องว้าวุ่นใจ กังวลใจ และสงสารสามี จึงควรให้กำลังใจสามีอย่างเดียว

จากการฟังการเสนอแนะในการแก้ปัญหาหรือการตอบคำถามของหัวหน้าสาขาฯ พบว่า ตอบคำถามได้คล่องแคล่วมาก พวกเราได้สอบถามในตอนหลังถึงวิธีการตอบคำถาม ท่านบอกว่าใช้หลักธรรมของพระพุทธเจ้า และแรงศรัทธา และดูความต้องการของผู้ถามว่าต้องการอะไร ที่สาขานี้มีผู้ช่วยแก้ปัญหาได้ถึง 100 กว่าคน การทำโฮชาใหญ่ คือ มีสมาชิกร่วมประชุม เต็มห้องประชุมจะมีเดือนละ 2 ครั้ง แต่การทำโฮชาย่อยๆ จะมีทุกวัน ดังนั้นเมื่อสมาชิกมีปัญหาใดๆ ในชีวิตประจำวัน ก็สามารถมาปรึกษาได้ทุกวัน

หลังจากการทำโฮชาเสร็จแล้ว ทางริชโซโคเซอิกโก สาขาได้เชิญตัวแทนสาขาในกรุงเทพฯ ที่ไปร่วมงานได้กล่าวคำปราศรัย คุณคุโรกาวาเป็นตัวแทนกล่าวคำปราศรัย จากนั้นคุณอารี สมากล ได้เป็นตัวแทนของพวกเราเล่าถึงชีวิตของตนเอง เนื่องจากคุณอารีมีสามีเป็นชาวญี่ปุ่น ก่อนแต่งงานก็มีปัญหามาก เมื่อเป็นสมาชิกของริชโซโคเซอิกโก สาขาในกรุงเทพฯ แล้ว ปัญหา ก็หมดไป และได้แต่งงานกับสามีชาวญี่ปุ่น คุณอารีเล่าเป็นภาษาไทย แล้วคุณมยุรีแปลเป็นภาษาญี่ปุ่น รู้สึกว่าชาวญี่ปุ่นตั้งใจฟังกันดีมาก

รำไทย

จากนั้นเป็นการรำไทยของพวกเรา 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน เพื่อให้ชาวญี่ปุ่นได้ชม ชาวญี่ปุ่นหลายคนคงไม่เคยชมรำไทยมาก่อน จึงสนใจและชื่นชมกันมากทีเดียว เมื่อเสร็จแล้ว เขาเชิญพวกเราขึ้นไปรับประทานอาหารที่ชั้น 2 ของห้องประชุม

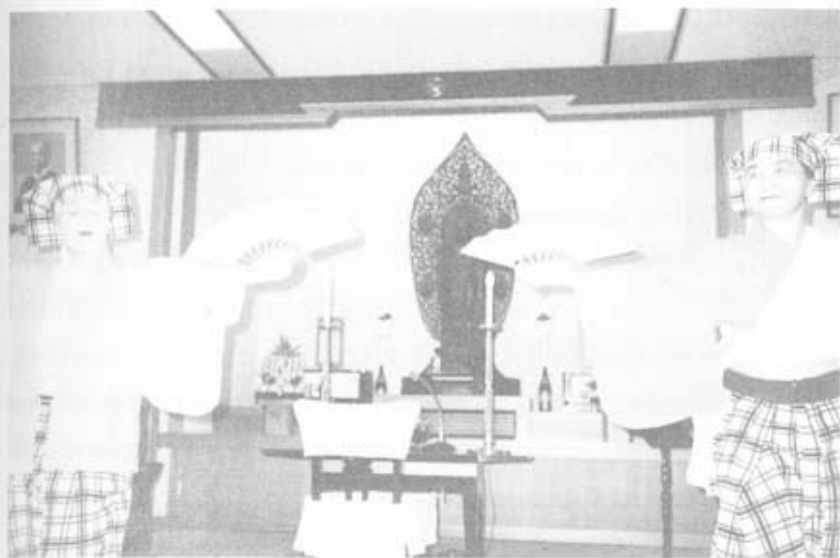
เยี่ยมบ้านของสมาชิกริชโซโคเซอิกโก

ในภาคบ่ายเขาจัดให้พวกเราไปเยี่ยมบ้านของสมาชิกริชโซโคเซอิกโก โดยแบ่งพวกเราเป็น 4 กลุ่มๆ ละ 7-8 คน กลุ่มของผู้เขียนมีคุณเคโกะ เป็นล่าม บ้านของสมาชิกอยู่ไม่ไกลจากสำนักงานสาขามากนัก รถยนต์เล่นคู่วิวก็ถึง ที่บ้านมีเจ้าของบ้านและญาติมิตรรอด้อนรับพวกเราอยู่อย่างเป็นกันเอง ให้พวกเรานั่งที่ห้องพระ โดยนั่งกับพื้นร่วมกับเจ้าของบ้านและญาติมิตร

โดยนั่งล้อมรอบโต๊ะ และมีอาหารว่างมาเลี้ยงเต็มโต๊ะ จากนั้นก็แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยมีคุณเคโกะเป็นล่าม จากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทำให้ทราบว่ามีการสวดมนต์ทุกวันทั้งที่สำนักงานสาขา และก่อนที่จะไปทำงานเขาจะแวะไปไหว้พระที่สำนักงานสาขา ส่วนที่บ้านเขาจะทำโฮชากันเดือนละ 3-4 ครั้ง สำหรับห้องพระเขาจัดอย่างสวยงาม มีภาพเขียนของพระพุทธเจ้าแทนพระพุทธรูป และนำอาหารมากมายหลายอย่าง ทั้งข้าวหวานและผลไม้ตั้งถวายไว้ด้วย

ชมพิธีรับแบบญี่ปุ่น

เมื่อได้เวลาพอสมควรแล้ว ก็เดินทางกลับไปยังสำนักงานสาขาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อฟังคำบรรยายของหัวหน้าสาขา และชมการพิธีรับแบบญี่ปุ่น หัวหน้าสาขาได้บรรยายให้ฟังว่า สาขาแห่งนี้ตั้งขึ้นครบ 5 ปีแล้ว เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2533 มีสมาชิกมาร่วมฉลองประมาณ 3,000 คน และสาขานี้ยังมี

การพิธีรับของญี่ปุ่นต้อนรับพวกเรา

สาขาย่อยอีก 4 สาขาด้วยกัน มีสมาชิก 6,300 ครอบครัว คนประมาณ 2 หมื่นคน หลังจากการบรรยายสิ้นสุดลงมีการพ็อนรำแบบญี่ปุ่นหลายชุดด้วยกัน ผู้พ็อนรำเป็นสมาชิกของริโซโคเซอิไกนั่นเอง แต่ละคนอายุมากแล้ว เข้าใจว่าเพ็งหัดพ็อนรำเพื่อต้อนรับพวกเรา เพราะเวลาพ็อนรำมีรำผิด และไม่ค่อยพร้อมกันในบางครั้ง แต่ก็น่าดูน่าชม เพราะพวกเราไม่เคยชมพ็อนรำแบบญี่ปุ่นมาก่อน

สมาชิกริโซโคเซอิไกจากต่างจังหวัด

พวกเราเดินทางกลับเมื่อเวลา 16.15 น. ขณะที่เดินขึ้นรถ สมาชิกของริโซโคเซอิไกได้มายืนส่ง 2 ข้างทางเดิน พวกเราก็กล่าวลาอย่างประทับใจ เมื่อรถยนต์เริ่มแล่นออกไป สมาชิกของริโซโคเซอิไกก็โบกมือให้จนลับตา พวกเราทุกคนรู้สึกปลื้มใจและประทับใจอย่างยิ่ง

ถึงหอพักประมาณเวลา 17.30 น. ปรากฏว่าที่หอพักมีชาวญี่ปุ่นเดินไปมามากมาย สอบถามได้ความว่า มีสมาชิกของริโซโคเซอิไกจากต่างจังหวัดมาพักประมาณ 1,000 คน เพื่อร่วมกิจกรรมของริโซโคเซอิไกในวันนี้ (15 ตุลาคม 2533) คือ ทุกวันที่ 15 ของทุกเดือน ทางริโซโคเซอิไกถือว่าเป็นวันอนุสรณ์พระนิพพานของพระพุทธศาสนามุนี ดังนั้นในวันนี้จึงมีสมาชิกจากต่างจังหวัดมาพักจำนวนมาก โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น รวมทั้งเลี้ยงอาหารอีกด้วย เมื่อถึงเวลา 18.00 น. ซึ่งเป็นเวลารับประทานอาหาร พวกเราจึงไปขึ้นเข้าแถวเพื่อรอเข้าห้องอาหาร เพราะเขาจัดให้รับประทานทยอยกันไปเป็นชุดๆ พอชุดที่รับประทานอาหารเสร็จลูกออกไป เจ้าหน้าที่เขาจะรีบจัดอาหารใหม่ตั้งโต๊ะทันที เมื่อเรียบร้อยแล้ว ก็ให้ชุดที่ขึ้นเข้าแถวรออยู่ เดินเข้าไปนั่งรับประทาน หมุนเวียนกันอย่างนี้ เข้าใจว่าหลายชุดหลายรอบกว่าจะหมด ในห้องอาหารจึงคับคั่งไปด้วยสมาชิกที่หมุนเวียนกันเดินเข้าออก และรับประทานอาหารกันอย่างรวดเร็วด้วย

หลังจากนั้นก็เป็นเวลาอาบน้ำ ปรากฏว่าสมาชิกหมุนเวียนกันไปอาบน้ำกลับคั่งอีกเช่นกัน ต้องเปิดห้องอาบน้ำที่สำรองไว้เพิ่มอีก พวกเราจึงไป

อาบน้ำกันคอนดักๆ หน่อย เมื่อสมาชิกอาบน้ำกันจนหมดแล้ว พวกเราจึงไปอาบน้ำกัน

โตเกียวยามค่ำ

เพื่อฆ่าเวลารออาบน้ำ พวกเราราว 10 คนจึงออกไปเดินเล่นดูร้านค้าใกล้ๆ กับหอพัก ผู้เขียนจึงออกไปกับเขาด้วย มีสิ่งที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งคือ ไปพบที่เล่นการพนัน เป็นแบบตู้ไฟฟ้า ตู้คอมพิวเตอร์ทำนองนั้น มีทั้งผู้ชายผู้หญิงกำลังเพลิดเพลินกับการเล่น ผู้เขียนลองเปิดประตูเข้าไป ปรากฏว่ามีกลิ่นควันบุหรี่คลุ้งทีเดียว ต้องรีบเดินออก รู้สึกสถานที่เล่นการพนันอยู่ริมถนนอย่างเปิดเผย ถ้าหากอยู่ในประเทศไทย คนไทยคงหลงไหลลงมายกันเป็นแน่แท้ นอกจากนี้ตามริมถนนยังมีตู้เครื่องดื่มน้ำอัดลมชนิดต่างๆ บรรจุกระป๋องให้หยอดเหรียญ ซึ่งมีอยู่ทั่วไป ราคากระป๋องละ 100 เยน (ประมาณ 20 บาท) บุหรี่ก็มี จะหยอดเหรียญเมื่อใด เวลาไหนก็ได้ ก็สะดวกดี สำหรับที่หอพักยังมีตู้ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ผ้าขนหนูอีกด้วย และที่สะดวกไปกว่านั้น ถ้าเราไม่มีเหรียญจะหยอดซื้อของ ก็มีตู้แลกธนบัตรเป็นเหรียญอีกด้วย เพียงสอดธนบัตรเข้าไป แล้วกดปุ่มต้องการเหรียญชนิดใด หรือธนบัตรชนิดใดก็ได้

ร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาวันสุดท้าย

วันที่พวกเราร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนา เป็นวันสุดท้ายที่อยู่ในญี่ปุ่น คือ “วันอนุสรณ์พระนิพพานของพระพุทธศากยมุนี” ซึ่งตรงกับวันที่ 15 ตุลาคม 2533 คือ ทุกวันที่ 15 ของทุกเดือน วิชโชโคเซอิไกจะถือว่าเป็นวันอนุสรณ์พระนิพพานของพระพุทธศากยมุนี และจะจัดกิจกรรมประกอบพิธีทุกเดือน นอกจากนี้ยังมีวันอนุสรณ์ประจำเดือนอีกถึง 4 วัน เช่น ทุกวันที่ 5 เป็นวันอนุสรณ์การยึดมั่นและสรรเสริญถึงพระโพธิสัตว์ และทุกวันที่ 28 เป็นวันอนุสรณ์พระมหาโพธิสัตว์ฮาจิมัน เป็นต้น และวิชโชโคเซอิไกยังได้ประกอบพิธีในวันอนุสรณ์ประจำปีอีกปีละ 6 วัน ด้วยกัน เช่น วันที่ 15 กุมภาพันธ์

เป็นวันบรรจบครบรอบการเสด็จสู่ปรินิพพานของพระศาขมุนี วันที่ 5 มีนาคม เป็นวันครบรอบการก่อตั้งริชโซโคเซอโก และวันที่ 12 ตุลาคม เป็นวันครบรอบวันถึงแก่กรรมของพระนิชิเรน ซึ่งพวกเราได้ร่วมกิจกรรมมาแล้วเมื่อวันก่อน เป็นต้น

สำหรับการร่วมกิจกรรมในเช้าวันที่ 15 ตุลาคม 2533 นั้น พวกเราได้ไปร่วมพิธีในศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเวลาประมาณ 9.00 น. มีการสวดมนต์พร้อมกัน จากนั้นสมาชิกของริชโซโคเซอโก 2 คน ได้ขึ้นไปเล่าประสบการณ์ในการเป็นสมาชิกของริชโซโคเซอโกว่า ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นมาก ทั้งความเป็นอยู่และฐานะ เป็นต้น จากนั้นบุตรชายของท่านประธานนิวาโนได้กล่าวคำปราศรัยให้สมาชิกได้ปฏิบัติธรรม และตั้งใจทำงานและทำกิจกรรมต่างๆ อย่างจริงจังและจริงจังด้วย

เมื่อฟังคำปราศรัยของบุตรชายท่านประธานนิวาโนจบแล้ว เจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอโกได้ให้พวกเราเดินไปยังศาลารับรองโอรินคาคุ โดยไม่ได้บอกให้เราทำอะไร พวกเราต่างสงสัยกันว่าทำไมจึงให้รีบเดินเมื่อไปถึงจึงทราบว่าเป็นเพื่อรอพบบุตรชายของท่านประธานนิวาโนนั่นเอง พวกเราเดินเข้าแถวอย่างเป็นระเบียบ คุณคุโรกาวาขึ้นหน้าแถวถือเรือหงส์จำลองซึ่งนำไปจากกรุงเทพฯ เพื่อมอบให้บุตรชายของท่านประธานนิวาโน ซึ่งเป็นตัวแทนของริชโซโคเซอโก เมื่อบุตรชายท่านประธานนิวาโนมาถึง คุณคุโรกาวาได้แนะนำพวกเรา แล้วมอบเรือหงส์จำลองให้ บุตรชายท่านประธานนิวาโนได้กล่าวขอบคุณ แล้วให้พวกเราเดินเข้าไปจับมือท่านทีละคน จากนั้นก็ถ่ายรูปหมู่ร่วมกันไว้เป็นที่ระลึก

ประเมินผลการร่วมกิจกรรม

ในตอนบ่ายมีการประชุมร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอโกกับพวกเราทุกคน เพื่อประเมินผลการร่วมกิจกรรมคราวนี้ เจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอโกที่มีร่วมประชุมมี 5 คนด้วยกัน นำโดย คุณโอากาคะ คุณไอดีเอะ และคุณสุโนดะ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศและใกล้ชิดพวกเรา

ตลอดเวลาที่ร่วมกิจกรรม ในการประชุมประเมินผลนั้น เขาต้องการความคิดเห็นของพวกเราที่ได้มาร่วมกิจกรรม รวมทั้งปัญหาที่พบและข้อเสนอแนะต่างๆ

พวกเราได้แสดงความคิดเห็นกันทีละคน โดยมีคุณเกโกะเป็นล่าม ส่วนมากพวกเราเล่าว่าชมเชยและประทับใจถึงกิจกรรมที่ริโซโกเซอิโกะได้จัดขึ้น ตลอดทั้งการต้อนรับและให้ความสะดวกสบายแก่พวกเราทั้งที่พัก อาหารการกิน และยังพาเที่ยวอีก 2 วันด้วย ส่วนปัญหาก็ก็น่ามีบ้าง เช่น การสื่อสารไม่ค่อยรู้เรื่องกัน ทำให้พวกเราไม่ซาบซึ้งกับกิจกรรมของเขาเท่าที่ควร

วันอิสระในกรุงโตเกียว

คลองระบายน้ำเสียในกรุงโตเกียว

เล่นสำหรับจักรยานและคนเดิน หรือวิ่งก็ได้

รับประทานอาหารญี่ปุ่น

รุ่งขึ้นวันที่ 16 ตุลาคม 2533 ซึ่งเป็นวันอิสระของพวกเรา หลังจากรับประทานอาหารเช้าแล้ว พวกเราก็แยกย้ายกันไปเที่ยว ไปซื้อของกันตามอิสระ ผู้เขียนกับเพื่อนอีก 7 คน รวม 8 คน ได้นัดให้เจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอ-อิกพาไปซื้อของ นั้รตไฟใต้ดินและนั้รตเมล์ เพราะตั้งแต่มาถึงญี่ปุ่นยังไม่เคยนั้รตไฟใต้ดินและนั้รตเมล์เลย เวลานั้นคือ 9.30 น. ผู้เขียนเห็นว่ายังมีเวลาอีกราว 2 ชั่วโมง จึงเดินออกไปถ่ายภาพเพื่อเก็บภาพที่น่าสนใจไว้แห่งแรก ที่ไป คือ ศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งวันนี้มีคนน้อย ดูเงียบเหงากว่าวันวาน มีเจ้าหน้าที่ทำงานกันตามปกติ มีคนมาไหว้พระและโยนเหรียญทำบุญกันบ้างไม่มากนัก แต่ก็มีมาเรื่อยๆ จากนั้นก็เดินไปถ่ายภาพที่ทำการไปรษณีย์ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับศาลามหาศักดิ์สิทธิ์ ถัดออกไปเป็นบ้านที่อยู่อาศัย ตามหน้าบ้านมีกองขยะใส่ถุงพลาสติกอยู่ทั่วไป พอดีมีรถเก็บขยะมาเก็บขยะ จึงถ่ายภาพไว้ด้วย สังเกตรถเก็บขยะของเขาเมื่อโยนถุงขยะเข้าไป จะมีเครื่องอัดขยะให้แน่น เพื่อจะได้เก็บขยะได้ครั้งละมากๆ คนเก็บขยะก็แต่งเครื่องแบบเรียบร้อย มีหมวกกันน็อกใส่ด้วย เป็นที่ที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือ ถนนบางสายจะมีถนนคนเดินและสำหรับจักรยานอยู่ด้วยกัน เวลาถีบจักรยานก็ปลอดภัยด้วย

นั้รตไฟใต้ดิน

เมื่อถึงเวลานัดหมายคุณมิก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของริชโซโคเซอิกพาที่จะพาไปเที่ยว ได้ถามพวกเราว่า จะไปไหนบ้าง จะซื้ออะไรบ้าง พวกเราอยากซื้อของพวกเครื่องใช้ต่างๆ และอยากนั้รตไฟใต้ดิน ดังนั้นคุณมิกจึงพาไปขึ้นรถไฟใต้ดิน ซึ่งมีสถานีรถไฟอยู่ใกล้ๆ ที่พัก เดินจากที่พักไปไม่ไกลนัก สถานีรถไฟอยู่ใต้ดินจริงๆ มีบันไดเดินลงไปใต้ดิน มีที่ขายตั๋วรถไฟ และมีป้ายขนาดใหญ่เป็นแผนที่เส้นทางของรถไฟด้วย แต่พวกเราดูไม่รู้เรื่อง พวกเราจ่ายเงินกันคนละ 1,000 เยน ให้เพื่อนเก็บไว้เป็นค่ารถไฟ รถเมล์ เพราะถ้าจ่ายเองก็ไมรู้เรื่องว่าไปไหน ส่วนการซื้อตั๋วก็ให้คุณมิกเป็นคนซื้อแล้วนำมาแจกให้ พวกเราถือไว้ เมื่อเดินเข้าไปในชานชาลา ก็สอดตั๋วเข้าเครื่อง จึงจะเดินเข้าไปได้ การรอนั้รตไฟใต้ดิน ต้องไปขึ้นรถที่เส้นซึ่งเขากำหนดไว้ ซึ่งจะตรงกับประตูรถไฟใต้ดินพอดี ดังนั้นจึงมีคนขึ้นรอนั้รตไฟใต้ดินเป็นแถวๆ

ซื้อตั๋วรถไฟใต้ดิน

ขณะโดยสารในรถไฟใต้ดิน

พอรถไฟได้ดินแล่นมาจอดจะตรงกับแถวคนยืนพอดี พวกเราก็รีบเดินขึ้นไปในรถไฟได้ดิน บางคนได้ที่นั่ง เพราะมีที่นั่งว่าง บางคนก็ยืน ขณะที่รถไฟได้ดินแล่น มองไปข้างนอกมิดไม่เห็นอะไรเลย แสดงว่าแล่นไปได้ดินจริงๆ สักครู่หนึ่งรถไฟได้ดินก็จอดที่สถานี คุณมิกิให้พวกเราลงจากรถไฟได้ดิน เพื่อต่อรถไฟได้ดินอีกขบวนหนึ่ง พวกเราขึ้นรอไม่นานนัก รถไฟได้ดินอีกขบวนหนึ่งก็แล่นมาจอด ขบวนหลังนี้แล่นไปจอดอีก 2 สถานี พอถึงสถานีที่ 3 พวกเราก็ลงตามคุณมิกิ พบว่าเป็นสถานีรถไฟได้ดินที่ใหญ่โตกว้างขวางมาก คนเดินกันขวักไขว่มากทีเดียว ทราบว่าเป็นสถานีชินจูกุ

ย่านการค้าชินจูกุ

เมื่อพวกเราเดินขึ้นไปจากบริเวณสถานีรถไฟก็พบย่านการค้าของชินจูกุ มีตึกสูงๆ มากมาย สินค้านาชนิดทั้งเครื่องใช้ไฟฟ้า วิทยุ โทรทัศน์ นาฬิกา เสื้อผ้า และอื่นๆ คุณมิกิให้พวกเราแยกย้ายกันซื้อของกันได้ตามอิสระ พร้อมทั้งนัดพบกันตามสถานที่และเวลาที่กำหนดไว้

เมื่อถึงเวลานัดหมาย พวกเราก็มาพบพร้อมกัน เนื่องจากถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน คุณมิกิจึงพาไปร้านอาหาร ปรากฏว่าร้านอาหารเต็มทุกร้าน เพราะเป็นเวลาเที่ยงวันพอดี ต้องรอจนคนรับประทานอาหารเสร็จ พวกเราจึงเข้าไปนั่งแทน แต่ก็นั่งคนละโต๊ะๆ หนึ่งนั่งได้ 4 คน พวกเราไปกันหลายคนจึงต้องแยกกัน การสั่งอาหารคุณมิกิถามพวกเราๆ ก็ชี้ตามรูปภาพในเมนู ผู้เขียนชี้ที่ถ้วยเดียว 1 ที่ราคา 1,000 เยน หรือราว 200 บาท

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว คุณมิกิถามพวกเราว่าจะซื้ออะไรอีกไหม เพื่อนคนหนึ่งอยากซื้อเบาะรถยนต์ คุณมิกิก็นำไปโดยพาขึ้นรถไฟได้ดินอีกครั้งหนึ่ง เมื่อถึงสถานีก็พาพวกเราลง แล้วเดินไปอีกไกลพอสมควร เมื่อพวกเรามาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกัน จุดหมายปลายทาง คือ บริษัทขายรถยนต์โตโยต้า ปรากฏว่าหาซื้อเบาะรถยนต์ไม่ได้ แต่พวกเราก็ได้เดินชมรถยนต์โตโยต้าที่แสดงไว้ให้ดู เห็นคิดราคาไว้ 1,000,000 เยน หรือ 200,000 บาท นับว่าราคาถูกกว่าเมืองไทยมากทีเดียว ส่วนอาหารราคาแพงกว่าเมืองไทยมาก

ย่านการค้าชินจูกุ

นั่งรถแท็กซี่

ต่อไปคุณมิกิจะพาไปนั่งรถไฟบนดินบ้าง เพราะพวกเราอยากนั่งรถไฟทั้งบนดินและใต้ดิน รถไฟใต้ดินก็นั่งแล้วถึง 2 ครั้ง จะพาพวกเราเดินกลับไปสถานีรถไฟอีกคงไม่ไหว จึงตกลงให้นั่งรถแท็กซี่ แต่ต้องนั่งรถแท็กซี่ถึง 3 คัน เพราะคันหนึ่งนั่งได้ 4 คน พวกเราก็ตีใจที่จะได้นั่งรถแท็กซี่ เมื่อแท็กซี่คันแรกมาถึง คุณมิกิก็บอกคนขับแท็กซี่ให้ไปส่งที่ไหน พวกเราก็ไม่ทันถาม พวกเราขึ้นไปนั่งครบ 4 คน คันแรกออกไป คันที่ 2 เข้ามา คุณมิกิก็บอกคนขับเช่นเคย ผู้เขียนกับเพื่อนอีก 2 คน รวม 3 คน ก็ขึ้นไปนั่ง ขณะที่คนขับขับไปตามถนนก็นึกขึ้นมาได้ว่า คุณมิกิจะให้พวกเราไปไหน และบอก

คนขับให้ไปส่งที่ใด ถ้าหากคนขับไม่เข้าใจ หรือแก้งพาราเราไปส่งที่ใดที่หนึ่งจะทำอย่างไร ระหว่างที่วัดกกงวलयูนัน เพียงครูเดียวคนขับก็พามาส่งที่สถานีรถไฟชินจูกุนั่นเอง ก็โล่งใจไปที สำหรับค่าแท็กซี่นั้น เมื่อก่อนรถจะเคลื่อนเขาดังมิเตอร์ไว้เลย ราคาต่ำสุดหรือระยะแรก 520 เยน หรือประมาณ 104 บาท (บางครั้ง 540 เยน เขาเขียนคิดไว้ข้างรถแท็กซี่ด้วย) รถแท็กซี่ที่ผู้เขียนนั่งมาเสีย 520 เยน

นั่งรถไฟบนดิน

ที่สถานีรถไฟชินจูกุ คราวนี้คุณมิกิพาพวกเราขึ้นนั่งรถไฟบนดิน ซึ่งเป็นรถไฟแล่นรอบเมืองโดเกียว ให้พวกเราได้ชมเมืองโดเกียวทางรถไฟอีกครั้งหนึ่ง ในรถไฟมีคนมากพอสมควร มีขึ้นก็มาก เห็นชาวญี่ปุ่นบางคนยื่นอ่านหนังสือไปด้วยก็มี พวกเราก็อายุกันบ้างเป็นบางครั้ง เห็นชาวญี่ปุ่นทำท่าทางๆ คงสงสัยว่า พวกเราเป็นชาติอะไร และมาจากไหน

พวกเรานั่งโดยสารรถไฟบนดินประมาณครึ่งชั่วโมง อันที่จริงรถไฟของญี่ปุ่นยังมีที่ทันสมัยมากอีก คือ รถด่วนพิเศษ คือ สามารถแล่นได้ความเร็วสูงสุดถึงชั่วโมงละ 220 กิโลเมตร และชั่วโมงละ 240 กิโลเมตรก็เป็นซึ่งเป็นรถไฟที่แล่นไปต่างจังหวัดทางทิศใต้และทางทิศเหนือของเมืองโดเกียว นอกจากนี้ยังมีรถไฟรางเดียวซึ่งวิ่งระหว่างใจกลางเมืองและสนามบินระหว่างประเทศ และยังมีรถไฟแบบใหม่หรือดีเซลมอเตอร์คาร์ ซึ่งมีความเร็วสูงมากเป็นรถไฟที่ลอยอยู่เหนือราง โดยใช้แรงดึงดูดของแม่เหล็กไฟฟ้า มีความเร็วชั่วโมงละ 517 กิโลเมตร เสียค่าที่ว่าคุณมิกิไม่สามารถพาพวกเรานั่งรถไฟที่ไปต่างจังหวัด และรถไฟรางเดียวได้ เพราะมีเวลาไม่พอ ต้องมีเวลาอีกสัก 1 วัน คงจะพาไปนั่งได้หลายๆ อย่าง

นั่งรถเมล์

หลังจากลงจากรถไฟแล้ว คุณมิกิได้พาพวกเรานั่งรถเมล์กลับหอพักสำหรับรถเมล์ของญี่ปุ่นนั้น เมื่อขึ้นไปบนรถจะมีที่หยอดเหรียญหรือสอด

ธนบัตร เมื่อเราสอดธนบัตรหรือหยอดเหรียญที่ก้นจะเปิดให้เราเดินเข้าไปในรถได้ อันที่จริงรถเมลในกรุงเทพฯแบบนี้ก็มีแต่ไม่ได้ใช้ อาจเป็นเพราะไม่สะดวกรวดเร็วก็ได้ เพราะเราต้องแย่งกันขึ้น คนก็เบียดเสียดกันมากด้วย

ชมตลาด

พวกเราถึงที่พักประมาณ 6 โมงเย็น เมื่อกล่าวขอบคุณและมอบของที่ระลึกให้คุณมิกิแล้ว เห็นว่ายังไม่ค่ำก็ชวนกันไปเดินดูตลาดใกล้ๆ กับหอพักอีก ได้เห็นสินค้า อาหาร และผลไม้ ซึ่งมีราคาแพงกว่าเมืองไทยมาก เช่น กล้วยหอมครึ่งหวีมี 8 ใบ ราคา 1,200 เยน หรือประมาณ 240 บาท ใบละ 30 บาท อาหารสำเร็จรูป (ใส่กล่อง) ชุดหนึ่งอย่างต่ำ 400 เยน หรือ 80 บาท ถ้าหากเป็นเมืองไทยคงไม่เกิน 30 บาท ตามร้านขายของชำมีสินค้าแปลกๆ เช่น ที่นวดเหงือก ที่แกะเศษอาหารตามชอกฟันรูปร่างแปลกๆ (ซึ่งเมืองไทยไม่มี) เป็นต้น สำหรับเครื่องดื่มน้ำอัดลมกระป๋อง ซึ่งอยู่ตามตู้ริมถนนทั่วไป ใช้วิธีหยอดเหรียญ 100 เยน (หรือ 20 บาท) ในเมืองไทยราคา 8-10 บาท เท่านั้น

คณะสงฆ์ไทยดูกิจการของริชโซโคเซอิไก

เมื่อกลับมาถึงหอพัก ทราบว่า สมเด็จพระพุทธิชนวงษ์ เจ้าอาวาสวัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร หลวงพ่อทัตตชีโว รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และพระภิกษุอีก 12 รูป พร้อมด้วยอุบาสิกและอุบาสิกาแม่พักที่หอพัก เพื่อมาดูงานของริชโซโคเซอิไก พวกเราจึงไปกราบท่านโดยพร้อมเพรียงกันเมื่อเวลาประมาณ 20.30 น.

ห้องที่พวกเราไปกราบหลวงพ่อทัตตชีโว และพระภิกษุอีก 12 รูป อยู่ที่ห้องพระชั้น 2 ของหอพัก เมื่อผู้เขียนไปถึงหลวงพ่อทัตตชีโวและพระภิกษุที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว ส่วนสมเด็จพระพุทธิชนวงษ์ไม่ได้ลงมา คงจะเหนื่อยจากการเดินทางนั่นเอง สำหรับการมาญี่ปุ่นครั้งนี้ สมเด็จพระพุทธิชนวงษ์เป็นหัวหน้าคณะ เพื่อประกอบพิธีถวายพระพุทธรูป พระนามว่า “พระพุทธรธรรม

ที่ปังกร” ที่วัดโคกุไทจิ เมืองอิโรซึมา เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2533 สำหรับ พระพุทธรูปองค์นี้ ทางวัดพระธรรมกายได้ทำพิธีเททองหล่อ เมื่อวันที่วิสาขบูชา 8 พฤษภาคม 2533 และได้อัญเชิญไปประเทศญี่ปุ่นก่อนที่สมเด็จพระพุทธชินวงศ์ และคณะจะเดินทางไปประกอบพิธีถวายและฉลอง

ส่วนการเดินทางมาพักที่หอพักนี้ ก็เพื่อดูกิจการของริชโซโคเซอิไก ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันที่พวกเราเดินทางกลับกรุงเทพฯ พอดี

เดินทางกลับกรุงเทพมหานคร

เช้ามีวันที่ 17 ตุลาคม 2533 ซึ่งเป็นวันที่พวกเราเดินทางกลับกรุงเทพฯ พวกเราตื่นนอนกันราวตี 5 ครั้ง เพื่อเก็บของและทำความสะอาดห้องพัก เมื่อเสร็จแล้วก็ลงมาข้างล่างพบสมเด็จพระพุทธชินวงศ์ หลวงพ่อ-ทัตตชีโว และพระภิกษุอีก 12 รูปนั่งอยู่ก่อนแล้ว พวกเราจึงเข้าไปกราบท่าน จากนั้นท่านได้เดินนำไปยังห้องอาหารเพื่อจันอาหารเช้า พวกเราก็เดินตามเข้าไปรับประทานอาหารเช้า ซึ่งเป็นมื้อสุดท้ายที่ญี่ปุ่น

หลังจากรับประทานอาหารเช้าแล้ว พวกเราได้ไปพร้อมกันที่ห้องพระอีกครั้งหนึ่งเพื่อสวดมนต์ ซึ่งคุณคุโรกาวาเป็นผู้นำสวดมนต์ จากนั้นก็ขึ้นของขึ้นรถ BUS รถ BUS ออกจากหอพักประมาณ 8.00 น.เศษ โดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างประเทศของริชโซโคเซอิไก หลายคนส่งพวกเราขึ้นรถอย่างประทับใจยิ่ง รถ BUS แล่นผ่านพระราชวังของพระมหาจักรพรรดิด้วย ถึงสนามบินนาริตะประมาณ 10.00 น.เศษ รออยู่ที่สนามบินนานพอสมควร จนกระทั่งเกือบบ่ายโมงจึงได้ขึ้นเครื่องบิน และเครื่องบินเริ่มเคลื่อนที่เมื่อเวลา 13.35 น. กว่าจะเริ่มบินก็เวลา 13.55 น.

ขณะที่เครื่องบินแล่นอยู่ในสภาพปกติไม่ต้องรัดเข็มขัด ก็ลองมองที่หน้าต่าง มองเห็นแต่ท้องทะเลเว้งว่าง เห็นเรือลำเล็กนิดเดียว เมื่อเข้าไปญี่ปุ่น มองไม่เห็นอะไรเลย เพราะเดินทางตอนกลางคืน

เครื่องบินมาถึงดอนเมืองเมื่อเวลา 19.51 น. ซึ่งเป็นเวลาของญี่ปุ่น เวลาเมืองไทยคือ 17.51 น. เมื่อได้กระเป๋าดูเดินทางแล้ว พวกเราก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

บทส่งท้าย

การเดินทางไปร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาที่ญี่ปุ่นในครั้งนี้ ทำให้ได้ทราบถึงความศรัทธาในพุทธศาสนาของชาวญี่ปุ่นจำนวนหนึ่ง (ชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมาชิกของริชโซโค-เซอิกโก ซึ่งเป็นองค์กรทางพุทธศาสนาฝ่ายฆราวาสไม่มีนิกบวช หรือพระภิกษุเลย แต่เขาก็จัดกิจกรรมได้อย่างเคร่งครัดและมีวินัยดียิ่ง สำหรับสมาชิกของริชโซโคเซอิกโกมีประมาณ 5.4 ล้านคน เขามาไหว้พระสวดมนต์ และร่วมกิจกรรมอยู่เสมอ และยังบริจาคเงินให้ริชโซโคเซอิกโกทุกเดือน โดยแบ่งเงินเดือนส่วนหนึ่งบริจาคให้ริชโซโคเซอิกโก จึงเห็นว่าอาคารสถานที่ของริชโซโค-เซอิกโกมีมากมายหลายหลัง ทั้งยังมีหอพักสูงถึง 8 ชั้น ให้สมาชิกมาพักและรับประทานอาหารได้ฟรีอีกด้วย เขาได้เงินบริจาคจากสมาชิกรายจ่ายนั่นเอง

มีกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ริชโซโคเซอิกโกได้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งก็คือ การทำโศชา ซึ่งเป็นการช่วยแก้ปัญหาให้กับสมาชิกที่ประสบปัญหา เพราะในปัจจุบันชาวญี่ปุ่นประสบปัญหาในชีวิตครอบครัวและปัญหาอื่นๆ อีกมาก เมื่อมาเป็นสมาชิกของริชโซโคเซอิกโกแล้ว จึงทำให้ปัญหาเบาบางและหมดไป สมาชิกและสาขาของริชโซโคเซอิกโกจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รับประโยชน์และได้ข้อคิดจากข้อเขียนทั้งหมด เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการให้การศึกษาแก่เยาวชนและประชาชนรวมทั้งใช้กับตัวเองต่อไป